

Vítáme Sv. otce
a blahopřejeme mu
k 75. narozeninám.

Ad multos,
plurimos annos!

POSLÁNÍ A MISIE (PROMLUVA JANA PAVLA II. PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI 3. 5. 1995)

1. Tradičně se říká „misie“ v plurálu a „misionáři“, kteří tam působí ze zvláštního pověření. Je to způsob vyjadřování, který neodporuje jednotě „mise-poslání“ církve, ba mnohem důkladněji ukazuje toto základní úsilí o hlásání evangelia. Misionáři nejenže nezastiňují zásadu, že celá církev je misionářská, nýbrž naopak to uskutečňují svým životem.

Co jsou misie? Podle koncilu jde o „zvláštní úkoly, které provádějí hlasatelé evangelia, posláni od církve a roztroušeni po celém světě, tím, že káží evangelium, zakládají církevní obce mezi národy a kmeny, které ještě nevěří v Krista“ (AG, 6). V encyklice Redemptoris missio je upřesněno, že misie bývají otvírány na územích, kde církev „ještě nezapustila kořeny“ a u národů, „jejichž kultura nebyla vystavena vlivu evangelia“ (RM, 34).

2. Můžeme upřesnit, že tyto činnosti směřují k vybudování místní církve. Nejenže přispívají ke zřízení struktur a místní hierarchie, nýbrž i spolupracují na utvoření společenství křesťanského života prostřednictvím hlásání Božího slova a vysluhování svátostí. Již svatý Tomáš Akvinský mluvil o tomto zakládání církve jako o apoštolském úkolu (sr. Sent D. 16 q.1 a 2, ad 2 a 4; a.3). Pojem, který patří do pevné eklesiologické tradice, prohloubili papežové našeho století v různých dokumentech, které pak převzal 2. vatikánský koncil (sr. AG, 34). Jak moji ctihodní předchůdci, tak sv. Tomáš užívají jiného výrazu: *dilatatio Ecclesiae*, to je rozšíření, zvětšování církve (sr. sv. Tomáš, Comm. in Matth. 16,28). Koncil pak vysvětluje, že „hlavním prostředkem takového nového založení (a rozšíření) je hlásání evangelia Ježíše Krista ... ze símě Božího slova mají vyrůst samostatná církevní společenství ...“ v těle jediné církve, do níž lidé „byli přivtěleni křtem a přijímají potravu a život z Božího slova a z eucharistického chleba“ (AG, 6). Existují církve, jež „mají hodné vlastní síly a vlastní zralost“, vybavené vlastní hierarchií, a mají k dispozici vhodné prostředky pro křesťanský život svých členů, takže mohou přispívat k dobru celé církve (sr. AG).

O tento ideál je třeba usilovat při misijní činnosti: založit církev, která se sama stará o své pastýře a všechny potřeby života víry, zůstává ve společenství s ostatními místními církvemi a s Petrovým stolcem.

3. Je možné rozlišovat některé etapy misijní činnosti (sr. AG,6): „počátek založení“ s hlásáním evangelia zaměřeným na to, aby se lidé dali pokřtít; pak následuje „nový rozvoj nebo údobí mládí“ s výchovou k víře

a křesťanskému způsobu života, s utvářením místního společenství, se zrozením a rozvojem kněžských a řeholních povolání. Prostřednictvím těchto výchovných momentů se dostává komunitě služebná struktura, která pak jí pomáhá rozvíjet se tak, aby se otevírala k misijnímu působení a spolupracovala s ním.

Misijní činnost a hodnota misii bohužel narážela na nepochopení i v nedávné době. S odvoláním na svazek, který se z vedlejších historických důvodů po nějakou dobu vytvářel mezi misijní činností a politickou kolonizací, se chtělo vyvozovat, že postupné zmizení historického jevu kolonií by mělo mít za následek i souběžné zmizení misii.

K těmto nejistotám se připojila úvaha, že v církvích starobylé evangelizace, z nichž pocházeli mnozí misionáři, působící v „misijních zemích“, stále více rostlo vědomí, že se stávají „misijním územím“ a že potřebují „novou evangelizaci“. Tak se vynořil problém, že je třeba volit mezi misiem v zemích, kde ještě nebylo hlásáno evangelium, a naléhavými úkoly apoštolátu v zemích starobylého křesťanství.

4. Otázku nelze rozřešit volbou druhé alternativy, pojaté absolutně, na úkor první. Je pravda, že „v zemích starobylého křesťanství“ se pocituje nezbytnost nové evangelizace, tam „kde celé skupiny pokřtěných ztratily živý smysl pro víru nebo se už nehlásí k církvi a vedou život od Krista a od jeho evangelia“ (RM,33). Nicméně specifické misijní činnosti se nelze zřici a je nutno jí rozvíjet na území, kde ještě nebyla založena církev, nebo tam, kde počet křesťanů je mizivý. Je třeba, aby evangelní poselství bylo zaneseno všude a všem lidem byla dána možnost je poznat. Sama společenství křesťanů, třebaže kvetoucí a příkladná, musí umět vykonávat blahodárný vliv na chování a na instituce, prostřednictvím plodného dialogu s ostatními skupinami a jinými společenstvími.

Jak jsem uvedl ve zmíněné encyklice, „počet těch, kteří neznají Krista a nejsou členy církve, neustále roste, ba od skončení koncilu se téměř zdvojnásobil“ (RM,3). To závisí na vývojové linii populace, procento nekřesťanů značně vzrostlo kvůli známým demografickým důvodům a kvůli větší stálosti v uchovávaní náboženských prvků, jež jsou téměř kulturám vrozené.

5. A co se týká vztahu mezi misijní činností a politickým kolonizováním některých zemí je třeba s klidem a jasným pohledem rozebírat faktické údaje. Vyplývá z nich, že i když v některém případě souhra mohla vést k jednání misionářů, hod-

ném pokárání pro vztahy k rodným zemím nebo pro spolupráci s místní mocí, bez níž se ostatně nebylo snadné obejít, přesto se evangelizační činnost ve svém celku vždy vyznačovala docela jiným cílem, než jaký měly pozemské mocnosti; rozvíjela osobní důstojnost evangelizovaných lidí, dávala jim přístup k tomu, aby se stali Božími dětmi, jak jim to umožnil Kristus a jak to křest uděluje věřícím. A to také ve skutečnosti všeobecně napomáhalo pokroku oněch národů ke svobodě a k jejich hospodářsko-sociálnímu rozvoji. Misionáři tak jednali, protože si vážili lidí jako osob milovaných Bohem a vykoupených Ježíšem Kristem.

Dnes jako včera jejich činnost v národech nebo skupinách, v nichž církev ještě není přítomna a nepracuje, nemá žádné záměry lidské moci nebo nekalé zájmy, ani není inspirovaná domyšlivostí nějaké kulturní nebo společenské nadřazenosti. Chce být však - a ve skutečnosti je - pokornou službou lásky vůči těm, kterým se ještě nedostalo Kristova světla a života v rámci církve, kterou On chtěl a založil pro spásu celého světa.

Koncil uznává, že existují poměry, v nichž se misijní činnost musí omezit na diskrétní přítomnost, protože se nemůže rozvíjet ve strukturách, viditelně organizovaných a působících (sr. AG,6). Snad právě v takových případech představují misionáři ještě jasněji církev založenou Kristem, aby hlásala evangelium a aby všude vytvářela společenství spásy. Vždy se totiž jasně uvědomuje tajemství kříže, které někdy vyžaduje, jak to rozsáhle dokazují dějiny, s plnou důvěrou a mlčenlivě očekávat velikonoční světlo.

Výzva Svatého Otce v závěru audience:

S hlubokým zármutkem a palčivou starostí jsem se dověděl zprávu, že na Balkáně znovu začaly nepřátelské akce a že soupeřící strany zvýšily počet útoků spáchaných na nevinném obyvatelstvu. Zatímco probíhá oslavy 50. výročí konce 2. světové války, vrací se do Evropy zlověstné dunění zbraní.

Chci ještě jednou připomenout, že mír se nedá vybudovat zbraněmi, bojovými akcemi se nepodporuje dohoda, není na prospěch jednání bujení nenávisti. Všichni očekáváme od odpovědných představitelů oněch národů známky prozíravosti a důsledného převzetí vlastní odpovědnosti, aby ony drahé národy, ztrýzněné nynější válkou mohly s důvěrou nastoupit svou cestu do budoucnosti: Ke všem ať dospěje pozdrav Zmrtvýchvstalého: POKOJ VÁM! (Jan 14,27).

Radio Vaticana

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Slovo na neděli
(6. neděle velikonoční C)

SPOLEČENSTVÍ S TROJEDINÝM BOHEM

Úvaha nad úryvkem Jan 14,22-29

**Přijďte k němu a učiníme si
u něho příbytek.**

(J 14,24)

Tuto neděli tě tvůj Pán a Mistr opět zve do večeřadla, abys ve světle jeho zmrtvýchvstání lépe přijal jeho poslední vůli. Vstup do tohoto posvátného prostoru s usebraností a vděčností. Popros Ducha svatého, aby ti pomohl správně naslouchat a chápat hluboký smysl Ježíšova odkazu.

Otázka, kterou položil Juda Tadeáš, ukazuje, jak silně nám naše sklonny a lidské představy mohou bránit v pochopení správného smyslu Ježíšových slov. Ačkoliv prožili tři léta v Mistrově společnosti, nejsou jeho učedníci schopni překonat svá pozemská očekávání: „Není to omyl, že se chceš zjevit nám? My tě přece známe. Mysleli jsme, že ohlásíš světu začátek nového království!“

Vzpomeň si, kolika slovy, kolika obrazy a podobenstvími Ježíš trpělivě vysvětloval, v čem je podstata nebeského království. Apoštolové stále nechápou. A co ty? Opravdu si myslíš, že jsi porozuměl? I ty se domníváš, že Ježíše již znáš?

Utiš se, poslouchej pozorně Ježíšova slova. Bez nevole a bez netrpělivosti opakuje své poselství. Nic z toho, co za ta tři léta řekl, nezaznělo nadarmo. Čas, který mu ještě zbývá, je příliš krátký na to, aby mohl změnit smýšlení svých věrných. Budou muset prodělat bolestnou zkoušku sebepoznání, aby očistění pravdou a světlem Ducha svatého pronikli konečně k podstatě Ježíšova záměru:

„Vaše štěstí je právě v tom, že se cítíte nyní zklamáni. Vždyť vaše dosavadní představy a očekávání nejsou ničím ve srovnání s tím, co jsem vám ve skutečnosti připravil. Mně přece nejde o královský stolec a vaše ministerská křesla. Chci postavít svůj trůn ve vašem srdci. Ten, kdo si mě opravdu zamiluje, stane se mi tak podobným, že můj Otec jej bude milovat tak jako mne, a proto v něm bude přebývat spolu se mnou. K tomu, abych zjevil světu slávu svého Otce, vybral jsem si právě vás. Budete-li mě opravdu milovat, z vašich slov, z vašich skutků, z vašeho jednání, z vašich laskavých očí, plných mého pokoje, bude svět poznávat, že Otec je ve mně a já ve vás. To je jediná cesta, jak si mohu podrobit svět.“

Věříš tomu? Ježíš nechce být jen u tebe. Když odchází, chce se ti ještě více přiblížit. Ježíš chce být v tobě, chce být tebou. Myslíš, že můžeš najít ještě něco jiného, co by ti mohlo dát více radosti a více pokoje? Není to právě ten poklad, pro který stojí

zato prodat všechno, co máš?

Nermut se, připadá-li ti zatím obtížné překročit práh svého já. Ježíš tě zná dobře a ví, jak je to pro tebe těžké. Jeho velkodušnost ti chce dát klid a důvěru i v tom případě, že mu zatím ještě zcela nerozumíš. Právě když si přiznáváš upřímně svou vlastní nechápavost, nemožnost a svázanost, otevíráš se působení jeho Ducha. Záleží mu velmi na tom, abys nespolehal na sebe a nezakládal si na svých schopnostech a nápadech. Přivlastňoval by sis tak to, co je jeho darem a bránil bys tak své zázračné proměně. On tě chce učinit zvěstovatelem nikoliv tvojí slávy, nýbrž slávy svého Otce. Prozatím od tebe žádá pokornou víru. Můžeš souhlasit?

Když Ježíš přijal Otcovu vůli a souhlasil s tím, stát se člověkem jako ty, zvolil si cestu spolupůsobení Ducha svatého a Panny Marie. Tato cesta je stále platná a otevřená. Uchyl se k Marii a spolu s ní čekej v modlitbách na své letnice. Nejde jen o tebe. Jsou tu přece zástupy bratří a sester, které čekají na tvé živé svědectví.

Přijď, Duchu svatý, přijď na mocnou přímmluvu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, své milované nevěsty. Přijď, naplň srdce svých věrných a obnov tvář země!

Bratr Amadeus

Z MODRÉ KNIHY

Berlín (Německo) 22. května 1994
(Svatodušní svátky)

Přijď, Duchu svatý.

Dnes jste shromáždění zde, v trvalém Večeřadle modlitby se svou nebeskou Maminkou při liturgické slavnosti Svatodušních svátků.

A opakujete s intenzívní láskou modlitbu, kterou jsem vás sama naučila: Přijď, Duchu svatý, přijď na mocnou přímmluvu Neposkvrněného Srdce Marie, své milované Snoubenky.

Přijď, Duchu svatý.

Je nutné nové a všeobecné vylítí Ducha svatého, abychom dospěli k novým, tolik očekávaným časům.

Je třeba, aby brzy přišly nové Letnice.

Přijít mohou pouze v duchovním večeřadle mého Neposkvrněného Srd-

ce. Proto obnovuji celé církvi pozvání do večeřadla, které vám nebeská Maminka připravila pro poslední dobu.

Můžete tam vstoupit úkonem zasvěcení mému Neposkvrněnému Srdci. Chci, aby toto zasvěcení, požadované se starostlivou naléhavostí, vykonali biskupové, kněží, řeholníci i věřící. Všichni ať tak učiní, aby byla zkrácena doba velké zkoušky, která už nastala.

Duch svatý vás dovede k pochopení veškeré Pravdy.

Duch svatý vám dá pochopit dobu, kterou právě prožíváte.

Duch svatý bude světlem na vaši cestě a učiní z vás nebojácné svědky evangelia v hrozně hodině velkého odpadlictví.

Duch svatý vám dá pochopit, co vám vyjevím z toho, co je dosud skryto v zapečetěné knize.

Duch svatý vydá dokonalé svědectví Synu, tím že připraví srdce a duše k přijetí Ježíše, až se k vám vrátí ve slávě.

Přijď, Duchu svatý.

Přijď na mocnou přímmluvu mého Neposkvrněného Srdce.

Moje hodina je hodinou Ducha svatého Triumf mého Neposkvrněného Srdce bude současný s velkým zázrakem druhých Letnic.

Sestoupí nový oheň s nebe a očistí veškeré zpoňastělé lidstvo.

Bude to jako soud v malém a každý uvidí sám sebe ve světle samé Pravdy Boží.

Hříšníci se vrátí k milosti a svatosti; zbloudilí na cestu dobra; vzdálení do Otcova domu; nemocní k úplnému uzdravení; pyšní, nečistí, zlí spolupracovníci Satanovi budou navždy poraženi a odsouzeni.

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 21. května 6. neděle velikonoční	- 1. čt.: Sk 15,1-2.22-29 Ž: 67(66),2-3.5.6+8 odp.: 4 2. čt.: Zj 21,10-14.22-23 Ev.: Jan 14,23-29
Pondělí 22. května ferie	- 1. čt.: Sk 16,11-15 Ž: 149,1-2.3-4.5-6a+9b odp.: 4a Ev.: Jan 15,26-16,4
Úterý 23. května ferie	- 1. čt.: Sk 16,22-34 Ž: 137,1-2a.2bc-3.7c-8 odp.: 7c Ev.: Jan 16,5b-11
Středa 24. května ferie	- 1. čt.: Sk 17,15.22-18,1 Ž: 148,1-2.11-12ab.12c-14a.14bcd Ev.: Jan 16,12-15
Čtvrtek 25. května slavnost Nanebevstoupení Páně	- 1. čt.: Sk 1,1-11 Ž: 47(46),2-3.6-7.8-9 odp.: 6 2. čt.: Ef 1,17-23 Ev.: Lk 24,46-53
Pátek 26. května pam. sv. Filipa Neriho	- 1. čt.: Sk 18,9-18 Ž: 46,2-3.4-5.6-7 odp.: 8a Ev.: Jan 16,20-23a
Sobota 27. května nez. pam. sv. Augustina z Canterbury	- 1. čt.: Sk 18,23-28 Ž: 46,2-3.8-9.10 odp.: 8a Ev.: Jan 16,23b-28

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne	21. 5.	22. 5.	23. 5.	24. 5.	25. 5.	26. 5.	27. 5.

Antifona	518	518	518	518	632	642	642
Žalm	783	784	785	786	783	784	785

Ranní chvály

Hymnus	518	518	518	518	632	642	642
Antifony	611	935	950	965	633	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	611	615	618	621	633	644	649
Antifona k Zach. kantiku	611	615	618	622	633	644	649
Prosby	612	615	619	622	633	645	650
Záv. modlitba	612	616	619	622	634	645	651

Modlitba během dne:

Hymnus	519	519	519	519	634	643	643
Antifony	519	519	519	519	635	643	643
Žalmy	926	940	955	971	635	1004	1019
Krátké čtení	612	616	619	622	637	646	651
Záv. modlitba	612	616	619	622	634	645	651

Nešpory: SO

Hymnus	517	517	517	517	628	628	641	641
Antifony	609	613	945	960	629	638	1009	652
Žalmy	916	930	945	960	629	638	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	609	613	617	620	630	639	647	652
Ant. ke kant. P. M.	610	614	617	620	631	640	647	653
Prosby	610	614	617	621	631	640	648	653
Záv. modlitba	612	612	616	619	634	634	645	655

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

☉ Tehdy mé mateřské Srdce dosáhne svého triumfu nad celým lidstvem, které se vrátí k novým zásnubám lásky a života se svým nebeským Otcem.

Přijď, Duchu svatý.

Přijď po hlase své milované nevěsty, která tě volá.

Jsem božskou Nevěstou Ducha svatého.

Jak jsem se podle zvláštního Otcova plánu stala opravdovou Matkou Syna, tak jsem se stala opravdovou Nevěstou Ducha svatého.

Duch svatý se daroval mé duši vnitřním a opravdovým svatebním spojením a z toho se narodil božský plod panenského početí Slova v mém přecisťtém lůně.

Duch nemůže odolat hlasu Nevěsty, která jej volá.

Proto se všichni spojte se mnou, moji synáčkové, a prostě dnes o dar Ducha svatého. Vaše úpěnlivá prosba ať se stane modlitbou této poslední doby.

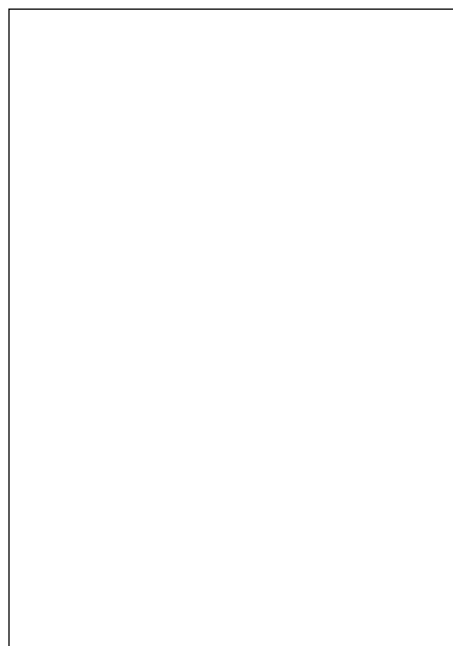
Zvykněte si na tuto modlitbu, opakujte ji často, protože vás ji naučila a vroucně ji od vás žádá vaše nebeská Maminka: „Přijď, Duchu svatý, přijď na mocnou přímluvu Neposkvrněného Srdce Marie, tvé milované Nevěsty.“

A otevřte srdce naději, protože už je před vámi největší zázrak druhých Letnic.

♦ ♦ ♦

Právě před rokem zaznamenal tato slova Don Stefano Gobbi jako poselství Matky Boží (fenomén „vnitřní řeči“). Všechna poselství jsou uveřejněna v knize „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“, kterou rozesílá Středisko MKH, Černochova 7, PSČ 772 00 Olomouc. Pochopitelně je to určeno nejen kněžím, ale i laikům.

Na snímku Don Gobbi se Sv. otcem.

Mariánské oázy

Také Morava a Slezsko mají své mariánské oázy, svá mariánská poutní místa. Na každém tom místě je Panna Maria uctívána už dlouhá léta, a to proto, že zde nejsou zklamáni ve své naději ti, kteří se k Marii o pomoc utíkají. Doslavědčují to záznamy poděkování Panně Marii za poskytnutou pomoc.

Proto také na Moravě a ve Slezsku žádné mariánské poutní místo nezaniklo, ač všechna musela projít útlakem josefinismu a komunistického bezbožectví.

TUŘANY

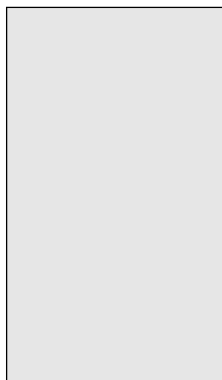
Toto mariánské poutní místo je dnes součástí města Brna. Ale ještě před 100 lety byly Tuřany samostatnou obcí, vzdálenou 8 km od středu hlavního města Moravy.

Tuřany jsou prastarou lokalitou, kde v době předcyrilometodějské kvetl pohanský kult boha Tura, zpodobný sochou býka (staroslověnsky: tur). Svatí bratři poučili Tuřanské o pravém Bohu a na památku jim zanechali sošku sedící Panny Marie s Děťátkem. Obyvatelé Tuřan přestali uctívat pohanského boha Tura a stali se horlivými ctiteli Rodičky Boží. Do Tuřan přicházeli lidé z okolí shlédnout sošku a uctít Rodičku Kristovu. Tito lidé byli první tuřanskí poutníci.

Roku 906 při nájezdu Maďarů, kteří zničili Velkomoravskou říši, byly Tuřany srovnány se zemí, obyvatelstvo vyvražděno nebo se rozprchlo. Mariánské sošce usekli pravou ruku a byla pohozena. Místo, kde stávaly původní Tuřany, zarůstalo křovím a stromovím...

V tomto lesíku našel roku 1050 rolník Horák z nedalekých Chrlic v trní sošku Bohorodičky. Donesl ji domů a ukázal ji sousedům. Staří lidé se při pohledu na sošku rozpomínali na vypravování svých otců a dědů. Zjistili, že nalezená soška se nápadně shoduje s popisem mariánské sošky, jak jim vypravovali jejich předkové, a usoudili, že nalezená soška je totožná s tou, která se v Tuřanech od dob svatého Cyrila a Metoděje těšila veliké úctě a oblibě.

Proto se Chrličtí rozhodli, že na místě nálezu sošky postaví kostelík

a sošku do něho umístí. Stalo se tak. Protože sošku našel rolník Horák v trní, umístili i kolem sochy trní. Okolo kostelíka se začali usazovat lidé a tak znovu vznikla obec Tuřany. Lidé z okolí přicházeli shlédnout sošku a modlitba-

mi uctít Bohorodičku. Poutní místo v Tuřanech bylo obnoveno.

Počet poutníků vzrůstal. Aby kněz -farář mohl zpovídat poutníky, byla zřízena fara. Stalo se tak někdy před rokem 1208, neboť tímto rokem je tuřanská fara již písemně doložena.

Mariánské poutě stále více vzkvétaly. Plynula staletí, a kostelík chátral. Zpráva o tom se dostala do Říma. Tehdejší papež Julius II. roku 1510 udělil odpustky každému, kdo se jakýmkoliv způsobem přičiní o obnovení tuřanské poutní svatyně. Papežská odpustková akce měla kladný výsledek. Poutní kostelík byl obnoven a zachráněn před zkázou.

Ale během dalšího století poutní kostelík potřeboval zase důkladnou obnovu. Tuto provedl kardinál Dietrichštejn roku 1610 a poutní svatyni zvětšil.

Za třicetileté války byla mariánská soška v roce 1642 odvezena z Tuřan do Brna, aby tam ve větším bezpečí přečkala řádění Švédů na Moravě. Když se ale švédská vojska přibližovala k Brnu, byla soška převezena až do Vídeňského Nového Města. Při obléhání Brna umístili Švédové v tuřanském kostele své koně.

Roku 1648 byla třicetiletá válka zakončena vestfálským mírem. Poutní svatyně byla zvýšena, k ní přistavena chrámová loď a tak vznikl veliký poutní kostel. Ten byl obehnan vysokou čtvercovou zdí. Mezi zdí a kostelem bylo ponecháno mnoho prostoru. Ve čtyřech rozích byly postaveny čtyři kaple s věžemi. Když všechny stavební práce byly ukončeny, převezli dne 2. 3. 1649 z Vídeňského Nového Města turčanskou soš-

ku a slavnostně ji umístili na hlavní oltář.

Od tohoto roku se počet poutníků stále zvětšoval. Proto byl vedle kostela postaven prostranný nový kostel zasvěcený svatě Anně.

Chybějící ruka byla sošce přidělána roku 1689 na náklad hraběte Siegfrieda Brennera. Do této ruky umělec vložil i žezlo. Soška z hruškového dřeva je pouhých 75 cm vysoká. Panna Maria sedí na trůně, na levém koleně spočívá Ježíšek a Matička Boží ho přidržuje svou levicí. Malý Ježíš pravou ručkou žehná světu a v levé drží zeměkouli. Od roku 1689 je soška pokryta tenkým stříbrným plechem, přiléhajícím těsně ke tvarům sošky, a postavena na stříbrný podstavec. Oboje je darem hraběnky Kateřiny Magnisové.

Za několik desetiletí už oba kostely nestačily pojmut všechny návštěvníky. Proto na počátku 19. století byl původní poutní kostel zbořen a ze získaného stavebního materiálu se rozšířil kostel svatě Anny (1804 -1806), do kterého přenesli Mariinu sošku. V letech 1888 - 91 byly ke kostelu přistavěny věže.

Na místo, kde stávala původní poutní svatyně, byla postavena kaple s nápisem: Zde Tuřanským k radosti zjevila se Matka milosti roku 1050.

Dnes je milostná Mariina soška umístěna nad svatostánkem. Kolem je na památku jejího nalezení stříbrné trní. Při oltářním retabulu připomínají zase sochy sv. Cyrila a Metoděje, že tuřanská soška Matky Boží je dar slovanských apoštolů.

Protože soška Bohorodičky byla nalezena v trní, a to bývalo při ní vždy umístováno, je soška nazývána „Tuřanská Panna Maria v trní“. Také farní úřad má úřední titul „Farní úřad u Panny Marie v trní, Brno - Tuřany“.

Přestože jsou dnes Tuřany pohlceny Brnem, poutní chrámová budova je zdaleka viditelná, zvláště od východu. Poutníci ale často využijí spojení s Brnem pouličním trolejbusem.

P. Oldřich

(foto archiv autora)

Milé sestry a bratři!

Často se klade otázka: „Jakou budoucnost má naše církve v naší zemi?“ Jako přílehlavou odpověď můžeme říci: Církve pro zítřek mohou dnes křesťané tvořit jen tehdy, když budou žít z pramenů včerejška pro zítřek a pozítřek. Nezaměnitelným a nenahraditelným základem a pramenem však přitom je víra v Trojjediného Boha: Věřit Bohu Otcí, následovat Pána a myslet v Duchu svatém - tak zní náš úkol v přítomnosti pro budoucnost.

1. Věřit Bohu

Na co sázíme vzhledem k budoucnosti naší církve? Na církevní daň? Na naše církevní majetky, na naše politické ambice, na lepší tisk? Ne! Sázíme jenom na Boha. Jistě se na leccos zlobím - ne sice na mnoho - v církvi a ve světě. Ale ještě jsem se nikdy nemusel zlobit na Boha. Docela naopak! Raduji se z toho, že Bůh je. Je to „Deus semper maior“, to znamená „Bůh stále větší“. Sv. Bruno z Kolína, zakladatel řádu kartuziánů, říkal vždycky o Bohu „O bonitas“, „Ó Dobroto!“, to znamená: Bůh je naše dobro, náš zisk. Láska k Bohu a radost z víry budou jediným chlebem, který ještě může nasycit křesťany zítřka a pozítřka. Neboť jedině radost z Boha je naše síla! Odpor k Bohu a nedostatek chuti po Bohu je naproti tomu naší bídou. Stále reptání a otrávenost v církvi a ve světě jsou podle mého názoru obzvláště nepříjemná forma ateismu.

Naše farní obce budou menší, to je pravda! Ale náš Bůh je ten „stále větší Bůh“, to je také pravda! Máme nedostatek křesťanů a proto také nedostatek kněží, to souhlasí! Ale náš Bůh je plnost, která naše nedostatky zaplní a přeplní. To také souhlasí! Čekáme na lepší časy! Ale naše přítomnost je už naplněna Bohem stále lepším. Tak na co čekáme? Jsme jako křesťané často plni komplexu méněcennosti. K tomu není vůbec žádného důvodu. Ne proto že jsme lepší než ostatní lidé, ale náš Bůh je to lepší. Věříme tomu? „Bůh jediný postaćí“, tak to říká Terezie z Avily, Bůh sám stačí, a to v tom smyslu, že jsme

tak nároční, že nám může stačit jen Bůh. Svátí ve své tísní sázejí ne na lidskou taktiku a pozemskou chytrost, ale jen na Boha, ze kterého byli současně opojeni vnitřní radostí. Neboť s Bohem se vždycky vyhrává, vždycky jsme tím, kdo vyhrál velký los. Tento fascinující Bůh provokuje naši lásku k Bohu, a ta nám dává radost z víry. V tom a jenom v tom jsme církvi s budoucností, to znamená církve pro zítřek a pozítřek.

2. Následovat Pána

„On je věrný obraz neviditelného Boha, dříve zrozený, než celé tvorstvo. V něm bylo stvořeno všechno na nebi a na zemi“, píše se v listě ke Koloským (1,15-16). Podle jeho obrazu jsme byli stvořeni. Jen ten, kdo zná Krista, zná také sám sebe. Jenom ten, kdo ho následuje, přijde k sobě. Křesťan dojde jenom u Krista ke své vlastní identitě. Pán nás osvobozuje z odcizení sobě samým, jiným a okolnímu světu. Přivádí nás k naší věrně podobě Bohu v Kristu. Kdo hledá sebe, ztratí sebe; kdo sebe pro něho ztratí, najde sebe. Takoví křesťané identifikují lidé hýbají světem jako Kristus. Zůstaneme-li jen v tomto smyslu křesťany, nemusíme se o církve zítřka starat.

Následovat Pána, říkáme, protože On jde Boží cestou. Na této cestě mu už po docela krátké době nezbyvala žádná šance být úspěšný. Zůstal však svému poslání věrný až na kříž. Když byl nakonec popraven, nezbyvala Jeho učedníkům zpočátku žádná šance a žádná naděje. Dějiny Ho převálcovaly a ty Jeho s ním. Právě z toho však vyrostlo hnutí, které změnilo svět. Neboť kříž došel naplnění zmrtvýchvstáním, bezúspěšnost velikonoční plodností, konec došel naplnění novým začátkem. Boží moudrost přivedla na kříži lidskou moudrost ad absurdum. Sázejme v přítomnosti více na Boží moudrost, abychom mohli mít velikonoční budoucnost. Někdy se domníváme, že naše víra dnes dospěla do slepé uličky. Jako následovníci Kristovi však máme tím více důvodů hledat novou naději a novou odvahu v dějinách dneška, které jsou jeho dějinami s námi a zí-

tra s námi zůstanou. „Důvěřujte životu, protože Bůh jej žije s námi,“ říká Alfred Delp. Kristova existence nám dává naději a budoucnost.

3. Myslet v Duchu svatém,

to je křesťanům přiměřený, náležitý způsob myšlení. „Dýchej ve mně, Ty Duchu svatý, abych myslel na Svaté“, prosí sv. Augustin. Děláme to? Nebo myslíme čistě sociologicky, psychologicky, pedagogicky, ekonomicky, čistě pozemsky? Duch svatý je náš životní elixír. „V něm žijeme, hýbáme se a jsme.“ On nás činí citlivými a vnímavými na skutečnou přítomnost Pána v církvi. Dává nám cit pro nadpřirozeno. Proto pro nás dnes tak naléhavě platí slovo dopisu Efezským: „Nežijte už tak, jak žijí pohané. Jejich smýšlení je neplodné. Mají rozum zatemnělý a jsou vyloučeni z Božího života, protože je v nich nevědomost a protože mají zatvrzelé srdce“ (Ef 4,17).

„Bez Duchu svatého,“ praví pravoslavný metropolita Ignác Hazim, „je Bůh daleko, Kristus zůstává v minulosti, evangelium je mrtvá kniha, církve je jen organizace, autorita jenom panství, misie jsou jen propaganda, kult jenom zaklínání a křesťanské jednání jenom otročká morálka. Ale s Duchem svatým kosmos se pozvedá a stěna v porodních bolestech Království, zmrtvýchvstálý Kristus je zde, evangelium je síla života, církve znamená trojjediné společenství, autorita je osvobozující služba, misie jsou nové Letnice, liturgie je vzpomínka a předjímání, lidské jednání je oslaveno.“ Kdo z toho důvodu chce dnes prožívat církve zítřka a pozítřka, stojí před slovem listu k Římanům: „Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení“ (Řím 12,2). Změňte se, to znamená obraťte se, obraťte se - kam? Kde je orientační bod, podle kterého je možno opět seřadit nový směr? Nuže, u Trojjediného Boha samého tím, že věříme Otcí, následujeme Syna a myslíme v Duchu svatém. Pak máme velikou přítomnost a ještě větší budoucnost. Amen.

SKS

Přel. Josef Vlček

PER MARIAM AD JESUM

O NESOUKROMÉM POSLÁNÍ „SOUKROMÝCH“ ZJEVENÍ.

Živým důkazem toho, jak opravdová úcta k Matce Boží Panně Marii vede ke Kristu, je sv. Markéta Marie Alacoque, která je známá především jako šířitelka úcty k Božskému Srdci Páně. Vedla ji k tomu soukromá zjevení, kterých se jí dostalo mezi roky

1673-1675. Sv. Markéta vynikala ovšem velkou mariánskou úctou a první zjevení, která obdržela, byla zjevení Panny Marie. Již jako mladícké dívce se jí dostalo na přímělu Panny Marie zázračného uzdravení z těžké nemoci. Jak nám dosvědčila,

sám Pán jí řekl: „Svěřuji tě do ochrany své Matky, aby tě vychovávala podle mých přání.“ Jméno Maria přijala Markéta ve svých 22 letech při svátosti biřmování. Vstoupila do řádu sester Navštívení Panny Marie (založeného sv. Františkem Saleským

a sv. Janou de Chantal 1610), postila se každou sobotu, denně se modlila 7 x Zdrávas se vzpomínkou na 7 bolestí Panny Marie. Úctu k Božskému Srdci chápala v úzké souvislosti k Srdci Mariinu. O jednom svátku Božského Srdce měla vidění tří srdcí: viděla Srdce Ježíšovo, Mariino a své a Pán jí řekl: „Moje čistá láska spojuje tato srdce na věky.“ Na svátek Navštívení Panny Marie 1688 obdržela sv. Markéta poselství, že sestry Navštívení Panny Marie spolu s jezuity se mají přičinit o šíření úcty k Božskému Srdci. Ve svých dopisech sv. Markéta často zdůrazňovala, že Maria dá každému, kdo se jí zasvětil, poznat moc Ježíšova Srdce. V Saint-Lo v Normandii je v chrámu vitráž, kde je sv. Markéta zobrazena v náručí Panny Marie jako dítě zasvěcené jejímu Srdci.

Kláster v Paray-le-Monial, který je dnes centrem úcty k Božskému Srdci (Lev XIII. jej jmenoval „Městem Nejsvětějšího Srdce“), stojí na místě benediktinského kláštera, kde byl v r. 976 postaven chrám Panny Marie z Paray. Nynější bazilika Božského Srdce byla původně zasvěcena Panně Marii a sv. Janu Křtiteli. Jen 1,5 km odtud je v benediktinské kapli zázračná socha Panny Marie z Romay (13. st.), která byla slavně korunována v r. 1897 a po vypuknutí 1. světové války se zde konaly modlitby za rychlé ukončení války a za ochranu vojáků, kteří odtud narukovali do války.

Úctu k Božskému Srdci, která vychází z Janova evangelia (J19,31-38), nacházíme u sv. Augustina, u středo-

věkých mystiků, (sv. Gertruda, autorka velké části invokací litaní k Božskému Srdci, sv. František Saleský, sv. Jan Eudes (*), horlivý šířitel úcty k Srdci Ježíšovu a Srdci Panny Marie). Úcta k Božskému Srdci byla pěstována jako spiritualita tzv. „francouzské školy“, která byla protipólem strohého jansenismu.

Nejdůležitější poselství týkající se úcty k Božskému Srdci, přijala M. M. Alacoque v letech 1673-75. Patřila k nim výzva k smírným sv. přijímáním o prvních pátcích v měsíci, k „svatě hodince“ - rozjímání o utrpení Páně a příslib velkých milostí pro ty, kteří vykonají tyto pobožnosti po devět po sobě jdoucích prvních pátků. Po Francii se úcta k Božskému Srdci rozšířila v Polsku, kde byl svátek B. Srdce zaveden již v. 1765, zatímco pro celou církev byl zaveden až v r. 1856.

Zobrazení Božského Srdce, jak je dnes známe, má svůj původ v obraze Hyppolita Flandrina (1808-64), který byl žákem Ingresovým.

Úcta k Božskému Srdci byla silným impulzem pro náboženskou obnovu v 19. století. Jezuita Victor Drevon pořádal 1854 v Paray-le-Monial nověnu k Božskému Srdci a zavedl podnět ke konání poutí. V krátkém období konzervativní monarchistické vlády ve Francii rozhodl francouzský parlament 25. 7. 1873 393 hlasy proti 164 o stavbě chrámu Božského Srdce na Montmartru v Paříži jako slib a dík za přestálá nebezpečí. V této bazilice se nyní koná ve dne v noci nepřetržitá adorace před Nejsvětější svátostí. V úctě

k Božskému Srdci má své kořeny i svátek Krista Krále, který zavedl na závěr jubilejního roku 1925 papež Pius XI. jako plamenný protest proti laicismu a liberalismu. Jiným projevem úcty je pobožnost „Intronizace Božského Srdce v rodinách“, kterou šířil od r. 1907 P. r. Mateo (+1960). R. 1982 vzniklo bratrstvo „Cor Christi“, schválené 1989 biskupem v Autun. Současným pokračováním je dílo Božího Milosrdenství, šířené na základě vidění bl. Faustiny Kowalské.

Jan Pavel II. navštívil Paray-le-Monial již jako krakovský arcibiskup r. 1978. Jako papež jej navštívil znovu 5. 10. 1986. V r. 1990 napsal biskupu v Autun zvláštní list o významu úcty k Božskému Srdci.

Neumíme-li si dnes představit současný katolicismus bez úcty k Srdcím Ježíše a Marie, neumíme si představit vznik této úcty bez „soukromých“ zjevení. Tato „soukromá“ zjevení adresovaná ve skutečnosti celé církvi a světu se projevují jako naléhavé výzvy Božího milosrdenství v kritických bodech dějin spásy. To, čím byl Paray-le-Monial v době jansenismu, je Fatima v době modernismu a Medjugorje v době současného novopohanství.

Lubomír Štula

(*) Jan Eudes je také zakladatelem Sester Dobrého Pastýře, které pečují o zbloudilé dívky. Malá komunita těchto sester, které se sešly z nejrůznějších koutů světa, založila v Ostravě domov pro opuštěné matky.

SVŮJ POKOJ VÁM DÁVÁM SEDM SETKÁNÍ SE VZKŘÍŠENÝM KRISTEM

V. TOMÁŠ VIDÍ ZMRTVÝCHVSTALÉHO PÁNA

Písmo: Jan 20,24-28

Tento příběh o Kristově zjevení se nám bude zdát asi ze všech nejbližší. My všichni se cítíme nějakým způsobem zapomenuti. My jsme u toho nebyli, když se ty důležité věci staly. Možná se nám to i trochu líbí. Asi proto máme rádi zadní lavice v kostele. Proto nespolupracujeme a jsme tak zaražení mluvit o lásce ke Kris-

tu. Jsme jako Tomáš. Bojíme se uvěřit, že Ježíš vstal, protože bychom s tím museli něco dělat.

Ježíš nenechal Tomáše stranou. Naopak, vyvolal ho ze skupiny učedníků. Povolal ho osobně, tak jako volá nás. „Přijď ke mně. Jsem mezi živými. Natáhni ruku a dotkni se mých ran a poznej mě.“ Můžeme také poslechnout tuto výzvu a zvolat: „Můj Pán a můj Bůh!“

Ježíši, Zmrtvýchvstalý Pane, ty nemáš klid, dokud nezavoláš každé-

ho z nás osobně, abychom tě mohli poznat. Vyveď mě z mé skryté sebeuspokojenosti. Usvědč mě z mé nevěry jako Tomáše. I když vím, že je to bolestivé, chci, Pane, věřit. Chci poslechnout tvou výzvu a stát se tvým učedníkem. Jsem ale bojácný hledat tě, zmrtvýchvstalého, mezi živými. Vezmi mou ruku a vlož ji do ran tvého trpícího mystického těla. Když volám o posilu, podporu a víru, prosím tě, vyslyš mě. Chci se modlit: „Můj Pán a můj Bůh!“ Amen.

VI. UČEDNÍCI JDOU LOVIT RYBY

Písmo: Jan 21,3-13

V tomto příběhu postoupíme kousek dál na naší cestě od nevěry k poznání vzkříšeného Pána. Petr byl

vždycky praktik. Život se nedá zastavit. Ve zmatcích nebo úzkosti potřeboval něco dělat. Proto se snaží navrátit k normálnímu běhu všedního dne. My také potřebujeme vyplnit náš čas nezbytnou, běžnou činností. Do rybaření, této normální práce, najednou vstupuje Ježíš. (Zmrtvých-

vstalý Pán už je takový. Objeví se kdekoliv, kdykoliv a bez ohlášení i v koloběhu té nejobyčejnější práce.)

Všimli si, že na břehu někdo stojí. Mluví k němu, ale Ježíše nepoznávají. (Jeho totožnost nám také často uniká.) První, kdo zareagoval, byl Jan. Jedině Ježíš mohl takto poradit. ☺

➤ Oni sami se svým úsilím by nemohli být nikdy tak úspěšní. (Kolikrát i naše úsilí přináší takový výsledek, že se neodvažujeme jej považovat jen za náš úspěch. Někdy nejsme tak rychlí jako Petr, který, když rozpoznal Pána, skočil do vody a brodil se k němu.)

Co se děje dál, je důležité. Ježíš je hostitelem. Má rozdělaný oheň, na kterém připravuje rybu a chléb. Vyzývá je, aby přinesli ulovenou rybu - plod jejich práce a měli tak podíl i na přípravě jídla. Chce jíst s nimi. Nemohou si vzpomenout na Ježíšova slova o pokrmu těla pro ty, kdo chtějí zůstat v něm (Jan 6,56). Apoštolové si vybavují poslední večeři, kdy jedli naposled s Ježíšem. V té chvíli bylo jasné, že je vyzval k jednotě s ním, když jim řekl: „Vezměte a jezte, toto je moje tělo, které se vydává za vás.“ Věděli, co to znamená. Apoštolové prožívali spolu se svým Mis-

trem, vůdcem i přítelem, jeho posláním. Jezte a buďte jako já. „V tomto jídle vám dávám podíl na mém pozemském životě.“ To bylo ohromující. Nyní se setkávají s novým významem, který nelze úplně pochopit. To už nebyl pozemský Ježíš, který je zve k normálnímu jídlu. Nyní je zde Zmrtvýchvstalý. Triumfující Pán nad životem a smrtí. Dárce pokoje a života, vzkříšený Pán, kterého našli mezi živými, je vyzývá, aby přinesli také své jídlo. Chce jíst jídlo své i jejich. Přeje si, aby měli podíl na jídlu, aby se také stávali tím, čím je on. Aby měli účast na vzkříšeném Životě. Zve je do svého Života, ne lidského, ale jako Zmrtvýchvstalého. Oni to pochopili, nemusí se dál ptát. Nemají slov. Ví, že je to Pán Vzkříšený. Učedníci ví i k čemu je zve. Historický Ježíš, kterého milovali, odešel, aby se nyní mohli nechat mnohem

více obdarovat účastí na opravdovém Životě Zmrtvýchvstalého.

Zmrtvýchvstalý Pane, jak často jsem uzavřen Tvé přítomnosti. Zapomínám děkovat za život, který mi dáváš, za úspěch, kterým odměňuješ mé úsilí. Pomoz mi poznat tě, kráčejičeho po břehu moře a pomáhajícího nám všem. Pomoz mi rozpoznat tvou vůli a následovat ji.

Pane, pomoz mi více porozumět pozvání k Eucharistii. Chodím na mši často a potřebuji tvou pomoc, aby se to nestalo jen zvykem. Pozvi mě, Pane, ke svému stolu, kde ty dáváš skutečný pokrm - svůj opravdový Život, sám sebe Vzkříšeného.

Ježíši, učedníci nebyli už nikdy stejní, když zjistili, že Ty, Zmrtvýchvstalý, je povoláváš k účasti na tomto Životě. Chci věřit. Prosim tě, pomoz mé malé víře a nedůvěře. Amen.

bevstoupení. Můj celý život je cestou víry v poznání tebe. Ved' mě na každém mém kroku, ať tě mohu najít mezi živými, ať se s tebou setkám při lámání chleba, ať tě dokáži vidět v neznámém, kterého vítám. Chci ti děkovat a vždy tě chválit za to, že mi dáváš podíl na tvém životě. Prosim tě, zvláště mě posiluj, abych dokázal vidět za své představy o tobě i za vnější události tvého pozemského života. Chci radostně přijmout výzvu víry, kterou směřuješ do srdcí svých učedníků v dnešní době. Náš příběh právě začíná. Dovrš dílo, které jsi v nás započal. Amen.

(přeložil a upravil Josef Pelc)

VII. JEŽÍŠ VYSTUPUJE K OTCI

Písmo: Lk 24,50-53

Poslední Ježíšovo zjevení se událo nedaleko Jeruzaléma. Učedníci vycházejí z Jeruzaléma, neboť to je místo, odkud bude zvěstována radostná zvěst (Iz 40,9). Židé i pohané se o Mesiáši dozví právě z Jeruzaléma.

Příběh je nejkratší. Ne proto, že by byl nejméně důležitý, ale cesta nalezení Vzkříšeného je u konce. Učedníci, kteří tak zápasili s každým krůčkem, nyní ví, že všechno je pravda.

Jsou teď v pokoji, uklidnění spolu se Vzkříšeným. Vše, co zbývá, je poslední krok. Ani ten už není obtížný. Jsou nyní schopni přijmout skutečnost, že Ježíš odchází. Jsou naplnění obrovskou radostí. Radovat se, oslavovat a děkovat Bohu je možné jen proto, že Kristus je stále s nimi. Neopustil je. Jeho pozemský život je sice u konce a on „byl nesen do nebe“. Ježíš žije ohromujícím novým způsobem. Nyní noví Kristovi učedníci musí přijmout jeho poslání, pokračovat v budování jeho království a stále ho hledat mezi živými.

Zmrtvýchvstalý Pane, vydávám se spolu s učedníky na horu Nane-

POSELSTVÍ ENCYKLIKY EVANGELIUM VITAE (2)

Druhá kapitola encykliky je věnována křesťanské zvěsti o životě. V Kristu se zjevil život /1 Jan 1,2/. On je Slovem života. Již ve Starém zákoně izraelský lid objevil, jak drahý je život v očích Božích. Tuto zkušenost prohlubuje Kristus, obrací se k postiženým a chudým, zbavuje člověka chorob nejen tělesných, ale především duchovních, t. j. hříchu. Kristus sám zakouší dialektiku hodnoty a ohrožení života: je láskou přijat svou Matkou, zároveň však jej svět odmítá a snaží se Ho zabít /Mt 2,13/. Tento rozpor vrcholí Jeho smrtí na kříži.

Lidský život je dobrem, darem. „Slávou Boží je živý člověk“ praví sv. Irenej. Člověk je Božím obrazem, je schopen Boha poznávat a milovat. Boží plán s člověkem je sice narušen hříchem, ale Vtělením Božího Syna v lidském životě opět září Boží obraz a zjevuje se ve své plnosti. Spasitelná poslušnost Krista je pramenem milosti a otevírá brány k životu. Lidský život se neomezuje jen na život

pozemský. Život darovaný v Kristu, je život z Boha, je to věčný život. Věčný život Božích dětí. Důstojnost života se neodvozuje jen od jeho počátku, ale také od jeho konečného cíle. Páté přikázání, které stojí ve středu Desatera, je potvrzeno Kristovým Horským kázáním a v rozhovoru s bohatým mládencem. Je prohloubeno přikázáním lásky, a to i k nepřítelům.

Přikázání, které je dáno na počátku „plodte a množte se, naplňte zemi a podmaňte ji“ /Gen 1,28/, ukládá člověku odpovědnost za životní prostředí, za Boží tvorstvo, která má člověk zachovat dalším generacím. Zplození dítěte není jen lidskou, ale i náboženskou událostí. Bůh je přítomen zcela zvláštním způsobem v lidském rodičovství, plození je pokračováním díla stvoření. Existence každého člověka je dána plánem Božím /Jer 1,5/. Tuto skutečnost zvláště výmluvně dosvědčuje matka sedmi bratří mučedníků /2Mak 7,22-23/. V Novém zá-

koně se Zákon stává evangeliem, radostným poselstvím Boží vlády nad světem, „zákonem ducha a života v Kristu Ježíši“ /Řím 8,2/.

Při ukřižování Spasitele události, které toto dění doprovázely, ukazovaly drama boje mezi mocnostmi temnoty a mocnostmi života. Kristus však svou smrtí osvětluje smysl života a smrti. Na kříži láska dosahuje svého vrcholu /Jan 15,13/. Tajemství kříže nás učí nejen nezabýjet, ale také milovat a chránit život.

Třetí kapitola s názvem „Nezabíješ“ se podrobně zabývá problémem potratu, testu smrti a eutanázie. Znovu nachází papež přiléhavá slova odmítnutí potratu - „ohavný zločin“, „schvalování potratu je výmluvným znamením krize mravního vědomí. Nazvat potrat „přerušením“ vyjadřuje snahu zastít jeho pravou povahu, tato snaha je známkou neklidu svědomí. Ale žádné slovo nemůže změnit realitu věci: potrat je vraždou lidského tvora, absolutně nevinného, bez-

branného, který není útočником, je dokonce tak slabý, že se nemůže ani bránit pláčem“.

Ze strany matky je rozhodnutí pro potrat často výsledkem dramatických a bolestných okolností, často jsou spoluodpovědné i jiné osoby, především otec, zákonodárce a různé instituce podporující potraty. I když potrat není výsledkem čistě egoistické motivace orientované pouze na osobní pohodlí, přesto nemůže být nikdy ospravedlněn. Potrat bývá obhajován tvrzením, že lidský plod nemůže být v určitém období pokládán za osobní lidský život. Tyto námitky však vyvrací papež poukazem na skutečnost, že při početí vzniká život, který není ani životem otce, ani životem matky, který se rozvíjí vlastním způsobem, a který by se nikdy nestal lidským, pokud by jím nebyl od prvního okamžiku. Tyto závěry potvrzuje moderní genetika, která ukazuje, že od okamžiku početí je dán program osobnosti se všemi individuálními rysy. V okamžiku početí začíná dobrodružství lidského života. Přítomnost duchové duše sice nemůže být experimentálně prokázána, ale závěry vědy o lidském embryu dávají cenný poukaz pro racionální poznání přítomnosti lidské osoby.

I když Písmo sv. se o potratu nezmiňuje, již raná křesťanská tradice /Didaché, Tertulián/ odmítá potrat jako vraždu. Trest exkomunikace, který postihuje všechny spolupachatele, bez nichž by se potrat neuskutečnil, vyjadřuje, že se jedná o jeden z nejtěžších a nejnebezpečnějších zločinů a je výzvou k včasnému obrácení viníků.

Příkázání „Nezabiješ“ má silný negativní obsah: ukazuje nejzazší hranici, která nikdy nesmí být překročena. Nabádá však k pozitivnímu jednání, k absolutní úctě před životem, k láskyplnému přijetí a ochraně.

Obrana vlastního života vůči nepravdělivému útočníku je právem, kterého se člověk může z heroických důvodů vzdát, v některých situacích je povinen ho užít, když se jedná o dobro rodiny a společnosti. Trest smrti je oprávněný pouze v nejkrajnějších případech, pokud by bezpečí společnosti nemohlo být zaručeno jinými prostředky.

Jestliže se dnes čím dál tím více prosazuje tendence ke zrušení trestu smrti, o to víc je třeba naléhat na nedotknutelnost nevinného života.

Další úvaha je věnována dramatu eutanázie. Eutanázií ve vlastním smyslu je vyjádřeno jednání nebo opomenutí, které svou povahou a s vědomým úmyslem působí smrt, aby tímto způsobem byla ukončena bolest. Od eutanázie je třeba odlišit rozhodnutí opomenout taková lékařská opatření, která již nejsou přiměřená skutečné situaci nemocného a

jeho rodině působí další těžkosti. V takových situacích je možno z důvodu svědomí se vzdát dalších léčebných pokusů, které působí jen bolestné a nejisté prodloužení života, aniž by se však opomenuly normální snahy, které jsou v podobných situacích pacientům povinovány. Vzdání se mimořádných nebo nepřiměřených léčebných prostředků se nerovná ani eutanázii, ani sebevraždě, jsou spíše výrazem toho, že je přijata lidská situace tváří v tvář smrti. Je dovoleno pacientovi podávat narkotika ke zmírnění bolesti, i když se jimi přivodí zatemnění vědomí a ukrácení života, pokud za daných okolností není znemožněno splnění náboženských a mravních povinností. Umírající však nesmí být bez závažné příčiny oloupen o své vědomí, člověk má být ve stavu dát své věci do pořádku před nastávající smrtí a v plném vědomí se v rozhodujícím okamžiku svého života setkat s Bohem.

Eutanázie, tak potvrzuje papež ve shodě s učením svých předchůdců a ve shodě se všemi biskupy církve, je závažným porušením Božího zákona.

Sebevražda je mravně stejně nepřijatelná jako vražda. I když různé okolnosti umenšují míru subjektivní viny, objektivně je vždy závažně nemorálním činem, přiči se zdravé sebelásce, lásce k bližnímu, společnosti, je odmítnutím absolutní svrchovanosti Boží nad životem a smrtí. Pomoc při sebevraždě je naprosto neospravedlnitelná. Perverzita eutanázie je o to horší, že je prováděna těmi, kdo jsou povoláni svému bližnímu v lásce a trpělivosti pomáhat - příbuznými a lékaři. Právý soucit se solidarizuje s utrpením, ale nezabíjí trpícího. Prosba nemocného o smrt je ve skutečnosti prosbou o pomoc, o doprovázení, solidaritu ve zkoušce.

„Více je třeba poslouchat Boha než lidí“ /Sk 5,29/. Často je zastáván názor, že státní zákony vyjadřují mínění většiny obyvatelstva, a proto je třeba uzнат právo na potrat a eutanázii; v pluralistické společnosti prý má být člověku přiznána autonomie vzhledem k vlastnímu životu a životu nenarozeného dítěte. Prosazují se dvě protichůdné tendence: na jedné straně autonomie osobního rozhodnutí, na druhé straně požadavek odstoupit od vlastního přesvědčení a přijmout názor těch, kteří vydávají zákony. Společným kořenem těchto tendencí je etický relativismus, který o sobě tvrdí, že je nutným předpokladem demokracie, zatímco uznávání závažných objektivních norem odmítá jako druh autoritarismu a netolerance.

Demokracie, která je vyzdvížena na úroveň mýtu, která nahrazuje mravnost, se stává tyranským režimem, v kterém většina rozhoduje

o menšině. Mravní ráz demokracie není dán automaticky, závisí na mravních hodnotách, které jsou v ní uznávány, není sama o sobě cílem, ale prostředkem, stojí a padá spolu s hodnotami, které ztělesňuje; důstojností lidské osoby, jejích práv, obecného dobra. Tyto hodnoty nejsou závislé na proměnlivých názorech většiny, ale na přirozeném zákonu, který je vepsán do srdce člověka a který je základem každého lidského zákona. Státní zákon v žádné oblasti života nemůže nahradit zákon mravní, nesmí být s ním v rozporu. Smyslem státních zákonů je zaručit uspořádané soužití ve společnosti na základě spravedlnosti. Proto je jeho povinností zaručit ochranu základních práv, první z nich je právo každého člověka na život, státní autorita nikdy nesmí dopustit porušení tohoto základního práva, a to ani v případě, že by o to většina žádala. Cituje sv. Tomáše Akvinského, který praví, že nespravedlivý zákon vůbec není zákonem, ale násilím. Zákony legalizující potrat a eutanázii jsou v rozporu se základním právem každého člověka a popírají proto rovnost všech lidí. Potrat a eutanázie jsou zločiny, zákony, které je legalizují, vyvolávají ve svědomí člověka povinnost se proti nim postavit. Není dovoleno se přizpůsobit takovému zákonu, a to i za cenu osobních obětí, ztráty zaměstnání apod. Spolupráce s činem, který je namířen proti lidskému životu, která za okolností má ráz přímé spoluúčasti nebo vyjadřuje souhlas s tímto jednáním, je vždy morálně nepřijatelná. Jiná je situace v parlamentě, kde se hlasuje pro přísnější liberálního zákona. Poslanec, jehož odmítání potratů je všem známé, může v případě, že nelze dosáhnout úplného zákazu potratů, hlasovat pro zákon, který tuto možnost alespoň zčásti omezuje.

Čtvrtá kapitola je zasvěcena tématu kultury života. Církev je Božím lidem, který je poslán sloužit životu a hlásat evangelium života. Povzbuzuje ke kontemplativnímu názírání na život, objevování jeho krásy, zdarmadannosti, hloubky a uctivého úžas, k díku za dar života. Předkládá návrh ve všech zemích ročně slavit den života. Darování orgánů hodnotí jako významný způsob jak pomoci nemocným, kteří jsou již oloupeni o naději na uzdravení. Zvláštní dík věnuje hrdinským matkám, které plní své poslání i za cenu velkých obětí. Nabádá k různým iniciativám mezi jinými oceňuje centra pro rodinu, pro přirozené plánování rodičovství, která významně přispívají k zodpovědnému rodičovství. Dále jsou uváděna společenství pro rehabilitaci závislých na drogách, centra, která přijímají postižené chorobou AIDS, společenství s postiženými.

Zvlášť podtrhuje význam rodiny, která je „svatyní života, domácí církvi“. V rodině je dána základní výchova, která zaručuje úctu k životu, která mladému člověku napomáhá pochopit pravý význam sexuality v odevzdání sebe v lásce. Banalizace sexuality je jedním z hlavních faktorů, který vede k pohrdání životem - jen pravá láska je schopná chránit život. Přirozené plánování rodičovství, které se orientuje na přirozená období plodnosti a neplodnosti, která jsou vědecky stále více prozkoumána, nabízí možnosti jak zachovat základní otevřenost vůči životu, ovládat vášně a instinkty a řídit se biologickými zákony, které jsou vepsány do přirozenosti osoby.

Dojemnými slovy se závěrem papež obrací k ženám: „Smiřte člověka s životem.“ Pro ženy, které podlely

pokoušení potratu nachází též slova útěchy: ví, že jejich čin zanechal v srdci jizvu, povzbuzuje je k smíření s Bohem, ať prosí své dítě, které nyní žije v Bohu, o odpuštění.

Závěr encykliky je zasvěcen Panně Marii, „Ženě oděné sluncem“, „velkému znamení“, ke které se obrací závěrečnou modlitbou:

*Maria,
jitřní záře nového světa, Matko všech živých
svěřujeme Ti záležitost života
ó Matko, pohlédni na nezměrné množství dětí,
kterým je bráněno, aby se narodily,
na množství chudých, jejichž život je těžký,
na muže a ženy, které se stali obětmi
nelidského násilí,*

*na staré a nemocné, kteří byli z lhostejnosti
nebo falešného soucitu zabiti.
Vypros všem, kteří věří v Tvého Syna,
aby všem lidem dnešního světa
upřímně a svobodně uměli hlásat
evangelium života.
Zprostředkuj jim milost
přijmout tento dar
jako nový dar radosti,
oslavovat ho celou svou existencí,
vypros jim odvahu
vytrvale o něm vydávat svědectví,
aby spolu se všemi lidmi dobré vůle
vytvořili civilizaci pravdy a lásky
ke chvále a slávě Boží,
Stvořitele a Přítele života.*

Albert Beneš OP

V Římě 25. března 1995
o Slavnosti Zvěstování Páně.

JE TO MILOST

„Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou na věky a nikdo mi je nevyrvé z rukou! (J 10, 27-28).

Poznat v Ježíšovi slíbeného Mesiáše, uznat v něm Syna Božího, jeho výroky považovat za závazné, aby chom dali svému bytí, svému životu smysl, tedy „slyšet jeho hlas“, uspořádat své životní plány, naděje a očekávání podle jeho doporučení, „jít za ním“, to je milost. Za touto milostí následuje, jak říká Ježíš, druhá milost: věčný život.

Jde tedy o to: slyšet jeho hlas, ne svůj. On udává směr, ne teologové (nebo vysoce placení státní teologové) ani učitelé náboženství, ani katechetky, ale on sám. (1) On je učitel. Všichni ostatní, kteří jeho nauku šíří nebo vykládají, mohou a smí to dělat jen v jeho smyslu.

To už dnes dávno není tak samozřejmé. Jak jednou Ježíš vytkl svým odpůrcům, že se odvážili zabrat „stolici Mojžíše“, velkého proroka z hory Sinaj, a s jeho autoritou hlásat své lidské smyšlenky, podobně je tomu i dnes. Se závažným rozdílem. Teologové za časů Ježíšových stále ještě považovali za důležité odvolávat se na autoritu Mojžíšovu. To už dnešní teologové nedělají. Stále řídjěji se

odvolávají na autoritu Ježíšovu, sami ji však zpochybňují. U některých „státních teologů“ se tedy musí spíše mluvit jako o „státních ateistech“. Lidská inteligence se postavila na místo božské moudrosti Ježíšovy. Ježíš však varoval: „Nebudete-li jako děti...!“

Slyšet Ježíšův hlas znamená slyšet Petruv hlas. Petr obdržel Ježíšův příkaz „Pas ovce mé!“ Jemu bylo uloženo vést k Ježíšovi lidi, kteří jsou ochotni slyšet Ježíšův hlas. Pást je znamená také chránit je před duchovními šelmami nebo před pobytem v blízkosti propasti. Zde a dnes jde o propast totální ztráty orientace.

Mnoho lidí mimo katolickou církev je v tomto okamžiku vděčno, že je ve světě ještě jediná globální autorita, od které vychází jasná mravní a náboženská orientace, totiž papežství. Patří k tragice katolické církve, že zároveň uvnitř jejích hradeb je papežství zesměšňováno a zpochybňováno, především uvnitř katolické církve Německa. Ale kalkulace odpůrců papeže (především v řadách kléru) by neměla vyjít. „Moje ovce slyší můj hlas“, předpověděl Ježíš. O velikonoční neděli na náměstí sv. Petra skandovala skupina německých mladých poutníků: „Johannes Paul der Zweite - wir stehen auf deiner

Seite“. (V překladu - pochopitelně bez rýmu: „Jene Pavle Druhý, my jsme na tvou straně!“) To znamená: na straně Ježíšově!

*Cit. z „Der Christ von Morgen“,
A. Sarrach, přel. JV*

(1) **Pozn. red.:** Autor má zřejmě na mysli teology na státních univerzitách, jako v Tübingen (Greinacher atd.) Kromě známých jmen Künga, Drewermann, Schillebeeckx, Häringa aj. vnáší zmatek do řad věřících i mnozí místní učitelé náboženství a katechetky. Kdo četl knihu „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“, není těmito zprávami překvapen, protože Matka Boží už dvě desetiletí v ní upozorňuje na tento „odpad od pravé víry“, ale zároveň nabízí záchranné prostředky, především dílo Mariánského kněžského hnutí, které sdružuje přes 300 biskupů a kardinálů, přes 100.000 kněží a desítky milionů laických spolupracovníků, kteří se s Pannou Marií spojují ve „večeřadlech“ modlitby a bratrské lásky. Na význam tohoto díla Mariina upozorňují i vize Vassuly Rydenové, jejíž kniha vychází i v Matici cyrilometodějské (zatím I. díl, II. díl v květnu/červnu).

VÍRA PROSTÝCH KŘESŤANŮ

Katolický spisovatel Vittorio Mes-sori, kterého známe z knihy Jana Pavla II. „Překročit práh naděje“, poskytl časopisu 30 GIORNI rozhovor:

BRUNELLI: Kostely se vyprazdňují, ale sotva se uslyší o Madoně plačící krvavě

slzy, hrnou se k místu děje spousta lidí. Jak posuzujete tento fenomén?

MESSORI: Mělo by to být důvodem k zamyšlení, (i když pochybuji, že jím bude) nad nezdarem jisté pastorační linie v posledních desetiletích. Lidová zbožnost byla pro mnohé profesory pastorálky a liturgie

v pokoncilním období červeným šátkem. Jistě tu byly chyby a výstřelky, které se mohly korigovat. Nicméně v mariánské účtě se zrcadlil sensus fidei křesťanského lidu.

Skutečnost, že při každé zprávě o plačící Madoně spěchá k místu prostý lid, poslouchá se jako obžaloba

proti vymazávání této úcty z jeho paměti. Lidem, kteří chtěli chleba, podali někteří pokoncilní liturgici kameny. Ignorovali zcela „rozum srdce“, o kterém mluvil Pascal. Výsledky jsou na dlani. V latinské Americe spočítali, že během jedné hodiny utíká v průměru sto věřících k adventistickým a letničním sektám. Kdyby nebylo příliš troufalé vyhrabávat v Církvi kategorii třídního boje, viděl bych v těchto fenoménech protest na základně Božího lidu proti určité klerikální nomenklatuře, která jim vzala Matku Boží. A obávám se, že Církev už není s to toto hnutí usměrnit.

BRUNELLI: Kardinál Martini mluví se starostí o „žádostivosti vidět a dotknout se nadpřirozena“. Co byste řekl k tomu?

MESSORI: Jako dobrý biblista sahá kardinál po Pavlově pojmu „žádostivosti“, kterou apoštol vytykal modernistům své doby, těm, které tato žádostivost poháněla „jít a stále hledat nové věci“. Obdivuji Martiniho. Než v Církvi nejsou jenom velcí biblisté a velké duchovní osobnosti jako on. Jsou tu také prostí křesťané jako já, kteří - ano - věří, ale kteří

jsou Pánu velmi vděční a věří o to vroucněji, když jim dá hmatatelné znamení své přítomnosti. Nemám dar slz. A přece v posledním létě jsem byl v Nevers a když jsem tam viděl rakev Bernadetty, ono tělo, které nezetlelo, byl jsem hluboce dojat při myšlence na ono chudé a nevzdělané děvče, kterému se zjevila Matka Boží, a slzám jsem se neubráníl. Jistěže vím, že evangelium je to podstatné a že zázraky nejsou něčím, na co máme nárok a co se dá vymáhat. Přesto mám v paměti prosbu, se kterou se obrátil k Ježíšovi otec epileptického dítěte. Prosil ho o uzdravení svého syna slovy: „Věřím, Pane. Posilni mou víru.“ Kristus nepřišel, aby zničil lidskou přirozenost, ale aby ji zdokonalil, a to se všemi jejími potřebami, až k jejím instinktům. Myslí si, že Bůh má radost z „duchovních“ lidí, kteří k tomu, aby věřili, nepotřebují vidět a dotýkat se. Věřím ale také, že Bůh má smilování s ubohými křesťany jako my, kteří věří vroucněji, když poznávají skrze viditelná znamení.

BRUNELLI: Proč je moudré v dobách

krize, kterou prochází také Církev, obracet se k Marii?

MESSORI: Protože je jednodušší zachytit se jejího pláště, abychom zůstali nablízku jejímu Synu. Maria je v pravdě jedna z nás. A zároveň je nerozlučně spjata s Božím vtělením. Protestantská představa je asi ta, že Maria propůjčila své luno Bohu na devět měsíců. Než vztah, který ji váže k jejímu Synu, je přece mnohem užší a hlubší. Ke komu se tedy obrátit v dramatických okamžicích církevních dějin, ne-li k ní. Dnes se nejedná o to vedlejší, nejedná se o církevní instituci, ale přímo o víru v Krista. Diskuse a rozepře mezi „progresivisty“ a „konzervativisty“ v posledních desetiletích byly v jednotlivostech i souhrnu pouhým zamířováním.

Jako by byla rozhodující otázka, mohou-li ženy být ministranty nebo jak má vypadat pastorační homosexualita. Právě proto je dnes moudré obracet se k Marii. Ona je tou nejjednodušší cestou, která vede k tomu, co je podstatné.

(Přel. J. P.)

BISKUPOVÉ O NOVÉ ENCYKLICE

Je to prorocké slovo

Jako slovo proroka, který odkrývá rány světa a ukazuje cestu k obrácení, zhodnotil biskup Lehman novou encykliku Jana Pavla II. *Evangelium vitae*. Síla encykliky spočívá v radikální a podrobné péči o plnou, všestrannou a nedělitelnou ochranu lidského života. Pro mnoho lidí to představuje „pohoršení“, ale každý se musí zamyslet nad tím, zda svým

jednáním nepřivolává zmar. Papež ukázal: Život pochází od Boha a nikdo nemá právo rozhodovat o životě toho druhého.

I když podle Lehmana neříká papež nic nového, přesto jeho encyklika hovoří s novou jistotou a přesvědčivostí, kterou je možno srovnat v současnosti pouze s mariánskými dogmaty z r. 1854 a 1950 a s dogmatem o neomylnosti na 1. vat. koncilu

z r. 1870. I když encyklika nepřináší nové dogma, smysl biblické výpovědi Nezabiješ je prezentován v neobyčejné bohatosti a šíři. Jelikož svědomí v otázce nedotknutelnosti života kolísá, musí papež bojovat i s tím nejposlednějším neporozuměním.

Dějinná událost

Fuldský arcibiskup Dyba napsal: Encyklika je velkolepý počín, který vstoupí do dějin jako velký milník na rozcestí, na němž se lidstvo nachází. Neboť buďto lidstvo uzná, že jen Bůh je pánem života a smrti a že každý lidský život je nedotknutelný, nebo si člověk osvojí právo rozhodovat o životě a smrti, a pak se lidský život může stát předmětem rozhodování, zda se pro společnost hodí nebo ne. Encyklika ukazuje, jaká může být propast mezi naukou církve a státním zákonodárstvím.

Der Sonntag 15/95

SLOVENŠTÍ BISKUPOVÉ PŘIPRAVUJÍ NÁVŠTĚVU SVATÉHO OTCE

Slovensko: V kněžském semináři v Badině se konalo 12. plenární zasedání Konference biskupů Slovenska, které se zabývalo především organizací návštěvy Sv. otce Jana Pavla II. na Slovensku ve dnech 30. 6. až 3. 7. Papež navštíví Bratislavu, Nitru, kde se setká s mládeží, dále Šaštín, Košice, Prešov a Levoču. V čele celoslovenské komise je světcí biskup František Rábek.

Biskupové jednali o návrhu ministerstva kultury SR na dofinancování církvi státem, který obsahuje řešení ekonomických vztahů mezi státem a církvemi, a nedoporučili ho v této formě předložit vládě SR. Konference doporučuje vytvořit komisi složenou z odborníků ze strany státu a církvi, která by vypracovala nový přijatelný návrh na řešení těchto vztahů.

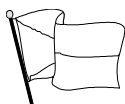
Od 1. srpna může církev jmenovat kněze, který bude zajišťovat rozvinutí duchovních aktivit ve vojsku ministerstva vnitra.

K sexuální výchově ve školách biskupové žádají, aby do tohoto problému byla zapojena celá veřejnost, především odborníci a rodiče. Neboť je podstatný rozdíl mezi sexuální výukou a sexuální výchovou. Hovořit o sexuálních věcech jen z hlediska informovanosti bez náležité mravní výchovy více škodí než prospívá.

Biskupové trvají na zřízení katolické pedagogické fakulty v Ružomberku. Zřízení případné katolické univerzity je možné jen se souhlasem Svatého stolce a zatím není k budování takové školy vhodná doba.

TISK ČBK

Mezi mnoha věřícími se často hovoří o různých poselstvích Panny Marie. Jedno poselství jsme právě slyšeli v evangelii: „Cokoliv vám řekne, učiňte.“ Všechna poselství, která, byť jinými slovy, říkají totéž, je třeba poslechnout.
Jan Graubner
(z kázání na pouti děkanátu Ostrava ve Frýdku)

HASIČSKÁ POUŤ

Svatý Hostýn: V sobotu 29. dubna se na Svatém Hostýně konala hasičská pouť. Moravský metropolita, olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner celebroul mši svatou za živé i zemřelé členy hasičských sborů. Po bohoslužbě následoval mítink shromážděných hasičů a ve 13,30 svátostné požehnání a Te Deum na zakončení pouti. Vzhledem k tomu, že se sbory vrátily ke svému tradičnímu názvu hasiči, chtějí tím více naplňovat heslo jejich zakladatelů: „Bohu ku cti, bližnímu ku pomoci.“

VÝSTAVY NA POČEST NÁVŠTĚVY PAPEŽE V ČR

Praha: Výstavy výtvarného umění konané pod záštitou olomouckého arcibiskupství na počest návštěvy Svatého otce Jana Pavla II. a svatořečení bl. Jana Sarkandra a bl. Zdislava 21. května 1995 v Olomouci.

V galerii Caesar na Horním náměstí v Olomouci je od 2. května výstava dvou významných křesťanských orientovaných umělců, sochaře Otmaru Olivy a malíře Jana Jemelky.

Umění je touha po Bohu, nazval svou výstavu v galerii Velehrad v Olomouci, Wurmová ulice, malíř Jan Knap.

Od 6. května je v kostele Povýšení sv. Kříže v Moravském Berouně výstava současného výtvarného sakrálního umění na Moravě.

Všechny tři výstavy zahájil jáhen a předseda umělecké komise olomouckého arcibiskupství ing. arch. Tomáš Čemoušek. Všechny tři výstavy potrvají do 31. května 1995.

ZASEDÁNÍ DEFINITORIA

Praha: Od pondělí 24. dubna 1995 se v klášteře premonstrátů na Strahově konalo zasedání řádového definitoria. Definitorium tvoří čtyři preláti v čele s generálním opatem řádu Marcelem van de Ven. Jeho členy jsou: dr. Benjamin Mackin, opat americké kanonie De Pere, Werenfried Wagenaar, opat z Grimbergen (Belgie), Thomas Secuianu, opat kanonie Frigolet (Francie), Thomas Handgrättinger, opat německého kláštera Windberg.

MŠE K VÝROČÍ UKONČENÍ II. SVĚTOVÉ VÁLKY

Praha: Na květen letošního roku připadlo padesáté výročí ukončení II. světové války na území naší vlasti. Společnost si toto významné výročí našich novodobých dějin připomněla celou řadou pietních vzpomínek, setkání i projevů. Také církev, jako nedílná součást společnosti, přispěla

k důstojnému průběhu oslav tohoto výročí svým dílem.

Pražský arcibiskup a český primas kardinál Miloslav Vlk v den Státního svátku České republiky 8. května t. r. v 17 hodin celebroul v bazilice sv. apoštolů Petra a Pavla na Vyšehradě slavnostní vzpomínkovou mši za všechny padlé, umučené a vyhlazené v koncentračních táborech. Účastnili se i někteří další biskupové naší vlasti, biskupové okolních zahraničních diecézí, zástupci vlády a pražského diplomatického sboru.

FORMAČNÍ TÝDEN ŠEKCE PRO MLÁDEŽ PŘI ČBK

Příbram: Koncem dubna se na Svaté Hoře u Příbrami konal seminář pro pracovníky diecézních center pro mládež a jejich spolupracovníky z řad

mladých. Papežská rada pro laiky vyslala několik lektorů, kteří mají mnohaleté zkušenosti jak na úrovni diecézní, tak i národní a světové. Účastníci měli možnost nejenom poslouchat velice poučné přednášky, ale také byl bohatý prostor k dialogu a k vzájemnému sdílení poznatků a zkušeností. Pozoruhodné bylo vidět, jak se způsob organizace pastorace mládeže v dnešní Evropě našemu velké podobá. Lektoři často zmiňovali význam přímo vášnivě touhy papeže Jana Pavla II. nabídnout mladým cestu k nalezení smyslu života a možnost setkání s Kristem, jak se stává na světových dnech mládeže.

Při závěrečném zhodnocení semináře zaznělo mnoho důležitých podnětů pro práci církve v našich podmínkách.

BISKUPSKÁ KONFERENCE - ZASEDÁNÍ

Praha: Pravidelné zasedání českých a moravských biskupů se konalo 25. a 26. 4. v Apoštolském biskupském domě v Hradci Králové za předsednictví pražského arcibiskupa kardinála Miloslav Vlka.

Těžištěm jednání byly přípravy na návštěvu papeže Jana Pavla II. ve dnech 20. až 22. května v Praze a Olomouci, seznámení s podrobným programem a schválení textu pastýřského listu.

Na základě zprávy plzeňského biskupa Františka Radkovského biskupové podrobně jednali o vývoji ekumenických vztahů k ostatním křesťanským církvím. Rozhodli se podat žádost Ekumenické radě církví v České republice o přidružení členství římskokatolické církve, aby se tak účinněji přispělo k činnosti ERC za současných podmínek. Dosud měla katolická církev statut pozorovatele.

Projednali dosavadní průběh akce „Memento Lidice“ a spolupráci s družstvem Concordia, s obecním úřadem v Lidicích a jinými složkami, a zvážili možnosti její co nejúčinnější realizace.

Biskup Antonín Liška jako předseda ekonomicko-právní komise informoval o právnických osobách katolické církve, přičemž je v jednotlivých případech důležité určit, kdo je jejich statutárním zástupcem.

Biskupové konstatovali, že zájem o koncerty v kostelích je jedním z projevů současné kultury, a proto rozhodli vydat v řadě dokumentů sekretariátu ČBK vatikánskou Instrukci o hudbě v kostelích z roku 1987. Tento dokument zdůrazňuje, že nárůst počtu koncertů vede poslední dobou k tomu, že se k jejich provádění často využívají kostely. To je možné jen tehdy, když si katolické chrámy zachovávají svou identitu. V tomto smyslu biskupové rozhodli o vydání vlastních směrnic, které budou vycházet ze zásad římského dokumentu.

Pater ing. Martin Holík z Brna referoval o koncepci a plánech Rádía Proglas, které začne vysílat v září výkonem 500 W na VKV z brněnského studia a z vysílače na Svatém Hostýně. Tato poloha je velmi výhodná, protože vysílání bude slyšitelné téměř na celé Moravě. Seznámil biskupy s chystanými programy a tématy a požádal o spolupráci se všemi diecézemi. Biskupové posoudili stav příprav k zahájení pravidelného vysílání a dohodli konkrétní kroky k realizaci celého projektu.

Sdružení „Podané ruce“ z Brna, zastoupené P. Jaromírem Smejkalem a Jindřichem Vobořilem, se zabývá problémem, jak pomoci drogově závislým nejen ve směru sociálním, ale i duchovním, včetně nabídky života v komunitě v resocializačním období. Kardinál Vlk za všechny biskupy poděkoval za tuto aktivitu a za konkrétní vykonanou práci. Biskupové projednali možnosti podpory tohoto sdružení.

Biskupové zatím odmítli podání žádosti o podávání svatého přijímání na ruku římské Kongregaci pro bohoslužbu a disciplínu svátostí, ale dohodli se, že je třeba před podáním této žádosti do Říma vykonat dlouhodobou osvětu pro kněze i laiky o prohloubení eucharistické účty.

Biskup František Lobkowicz informoval o kolokviu evropských farností, které se bude konat od 3. do 7. června.

V poutní svatyni v Marianfried, o které jsme psali ve Světlo (čís. 19) ve dnech 22. - 23. července se uskuteční velký den modliteb za účasti kardinála Wettera. Pobožnost zahájí kardinál v sobotu ve 20.00 hodin. Následuje velké světelné procesí. Pontifikální mše sv. bude v neděli v 9.30.

Podle ročenky italského výzkumného ústavu EURIPIDES pracuje v Itálii v současnosti více než 31 000 svobodných zednářů.

SKS 14/95

NÁVRAT ŽENATÝCH KNĚŽÍ

Vatikán: Podle vatikánské Kongregace pro klérus stále roste počet ženatých kněží na světě, kteří se chtějí s církví usmířit a opět vykonávat svůj úřad. Integrace těchto duchovních je však často spojena s obtížemi, řekl sekretář kongregace arcibiskup Crescenzo Sepe na tiskové konferenci, když představoval papežův dopis ze Zeleného čtvrtku kněžím.

Podle údajů arcibiskupových se ročně registruje na 400 žádostí duchovních, kteří se oženili, avšak chtěli by se navrátit do svých diecézí. Opětné přijetí závisí na současné rodinné situaci duchovního. Jestliže má malé děti, dává se přednost otcovským povinnostem. Pomalá integrace je možná tam, kde jsou děti již plnoleté nebo kde nejsou žádné děti. O přesném počtu kněží, kteří kvůli manželství opustili kněžství, nemá Kongregace pro klérus žádné údaje, neboť ne všichni požádali oficiálně o církevní dispens.

Počet duchovních, kteří ročně žádají o dispens, se pohybuje mezi 400 - 600. Podle nepotvrzených údajů vzdalo se v letech 1965 - 1990 kněžského úřadu 49000 kněží z nejrůznějších důvodů.

KOHL VYBÍRAL NA OPRAVU

Německo: Německý spolkový kancléř H. Kohl osobně vybíral ve svém kostele v Bad Hofgastein dary na obnovu salcburského dómu. Již před tím přijal kancléř patronát nad velkou akcí ve prospěch chrámu, jehož oprava bude stát přes 90 milionů šilinků. Dómské kapitule Kohl slíbil, že o své dovolené osobně dohlédne na postup prací a do té doby se bude snažit získat v Německu finanční prostředky.

ZABAVENÉ KOSTELY

Moskva: Ruská pravoslavná církev dostala zpět řadu kostelů a klášterů zabavených za sovětského režimu.

Mnoho kostelů a klášterů, které po desetiletí byly zabaveny nebo zadrženy, jsou ve velmi špatném stavu, jejich renovace si vyžádá velké finanční náklady.

DISKRIMINACE CÍRKVÍ

Rumunsko: Katolická církev má při navrácení zabaveného majetku zvlášť velké těžkosti. Tuto skutečnost kritizoval biskup z Oradea J. Tempfli v interviewu pro maďarsky vycházející církevní noviny na Slovensku „Remceny“. Příslušný zákon nebyl dosud schválen. Je již nejvyšší čas, aby politické vedení řešilo majetkovou otázku katolické, uniatské a protestantské církve, zdůraznil biskup.

SPOR O BISKUPA

Anglie: V anglikánské církvi se rozproudila diskuse o jmenování biskupa. Královna Alžběta jmenovala na návrh ministerského předsedy londýnského diecézního biskupa dr. Davida Hopeho arcibiskupem z Yorku a tím primasem severní Anglie.

Jmenování vyvolalo diskuse, neboť biskup Hope patří ke „katolizujícímu“ křídlu anglikánské církve a je rozhodným odpůrcem kněžského svěcení žen, které bylo před krátkým časem zavedeno v „Church of England“.

PROTESTANTKA PŘEKLADATELKOU

Vatikán: Překladatelkou všech důležitých vatikánských textů včetně papežských dokumentů do němčiny je rodilá Rakušanka, silně ekumenicky orientovaná protestantka Sigrid Spatková. Jako evangelická křesťanka vidím v šíření papežského slova - rovněž mezi evangelickými čtenáři - svůj příspěvek k ekumenismu, říká 55ti letá překladatelka i poslední encykliky.

PŘESTUPUJÍ KE KATOLICISMU

USA: Desetitisíce žen, mužů a dětí v USA se v postní době připravovali k přijetí katolické víry. Podle týdeníku „National Catholic Register“ se v diecézi Phoenix připravovalo na 1400 lidí na křest a stejně tolik v arcidiecézi Cincinnati. V arcidiecézi Philadelphia se připravuje na přestup ke katolicismu 1200 lidí, v Seatle 1100 a v Atlantě asi 1000.

OBCHOD S LIDMI MUSÍ PŘESTAT

OSN: Obchod s lidmi a lidskými orgány musí okamžitě přestat. Žádal to legát Svatého stolce na kongresu o prevenci kriminality v Káhiře. Obchod s lidskými orgány je nedůstojné vykořisťování nejchudších.

ČAD: NOVÁ PŘÍTOMNOST

Čad: Teprve několik měsíců jsou přítomni salesiáni v další africké zemi - v diecézi Sarh v Čadu.

Čad je poslední africkou zemí, ve které začala evangelizace. To se prakticky událo roku 1949 zásluhou jezuitů. Země je nyní rozdělena do 5 diecézí. Kromě jezuitů a salesiánů zde pracují řeholníci komboniáni a několik ženských kongregací. Lidé jsou velmi otevření pro hlásání evangelia, ale bohužel země je již 10 let ve válečném stavu.

PRO DĚTI BEZ PŘÍSTŘEŠÍ

Peru: Arcibiskup z Limy kardinál Augusto Omara Sansamura vyzval peruánského prezidenta, aby zorganizoval účinnější pomoc pro 450 tisíc dětí bez přístřeší, které žijí bez rodičů na ulici. Přes hospodářský vzestup trpí dvě třetiny dětí chronickou podvýživou. Vláda má zajistit lékařskou péči a dostatek léků pro tyto děti.

BLAHOŘEČENÍ APOŠTOLA MALOMOCNÝCH

Belgie: Biskupové vyzvali věřící k účasti na blahořečení apoštola malomocných P. Daniele de Veustera. Papež tím, že tohoto krajně obětavého kněze z ostrova Molokai prohlásí za blahoslaveného, uzná jeho ctnostný život a jeho lásku k nešťastným lidem. Ve své osobě spojoval evangelizaci a rozvoj.

VÝROČÍ KONVERZE

Řím: Od 7. do 9. října se bude v Británii konat triduum na památku 150. výročí konverze kardinála Johna Henryho Newmana. Podobné akce se uskuteční v řadě jiných zemí.

KULATÝ STŮL O PŘEKONÁNÍ NEZAMĚSTNANOSTI

Bonn: Předseda německé biskupské konference b. Karl Lehman navrhl uspořádat kulatý stůl o překonání nezaměstnanosti. Politika, odborové svazy a církev by se měly spojit, aby zabránili rozpadu společnosti.

Hospodářský růst nevytváří dostatek pracovních míst. Současně je podhodnocena domácí práce a dobrovolné aktivity. Hildesheimský biskup Josef Homeyer vyzval k rozšíření sociálního tržního hospodářství. Zvláště se vyslovil pro model volitelné pracovní doby, v jehož rámci může jednotlivec sám určit pracovní dobu. Tím se spolu s dalšími opatřeními vytvoří nová pracovní místa.

Neoznačené zprávy na této dvoustraně: TISK ČBK Praha, P. Miloslav Fiala, Daria Kalcovská, Lucie Moravcová.

Kostel Panny Marie v Brně - Žabovřeskách

S radostí v srdci a s velkou vděčností oznamujeme všem našim dobrodincům, že se nám podařilo dokončit stavbu kostela zasvěceného Panně Marii, Pomocnici křesťanů a střediska mládeže v Brně - Žabovřeskách.

Kostel posvětil otec biskup Vojtěch Cikrle v sobotu 27. května v 10 hodin, den nato v neděli odpoledne v 16 hod. budou v novém kostele vysvěceni na kněze tři jáhni: Josef Mendel z Brna, Zbyněk Schneider ze Zlína a Tomáš Mareš z Prahy.

Pod kostelem (pro 200 sedících a 500 stojících) je velký víceúčelový sál pro 300 lidí a několik kluboven. Autorem projektu je ing. arch. Josef Opatřil, stavební práce provedla firma Moravostav.

Když se Donu Boskovi podařilo postavit v Turíně baziliku Panny Marie Pomocnice, biskupové mu při slavnostním obědě blahopřáli k tomuto dílu. Don Bosko to skromně odmítl slovy: „Tento dům si postavila sama Panna Maria!“ A měl pravdu. Vždyť každý kámen, každá cihla znamenala nějakou milost Panny Marie. Panna Maria totiž vedla Dona Boska, aby se věnoval mládeži, vybídla ho, aby jí postavil chrám a zářným způsobem mu pomáhala při shánění finančních prostředků.

Můžeme oprávněně říci, že salesiánská společnost i bazilika Panny Marie Pomocnice v Turíně jsou dílem Panny Marie.

Totéž můžeme říci o naší české salesiánské provincii a o našem novém kostele v Brně - Žabovřeskách.

V roce 1927 se vrátil do naší vlasti Boží služebník P. Ignác Stuchlý s první skupinou chlapců a položili základ českému sales. dílu. P. Ignác Stuchlý byl světec (probíhá jeho beatifikační proces) - pokorný, pracovitý a hluboce zbožný. Svou skromností a dobrotou si získal přátele.

Na Moravu však nepřišel sám. Dovezl si z Turína sochu Panny Marie Pomocnice. S Pannou Marií se pustil do práce. Jaký div, že se české salesiánské dílo tak rychle ujalo a po celé naší vlasti rozšířilo. Vždyť v roce 1950 - tedy za 23 let - jsme měli přes 250 nadšených salesiánů, jednoho biskupa a celou řadu domů.

Dokladem úspěšného rozvoje sales. díla pod vedením Panny Marie jsou i Žabovřesky. Během několika

měsíců v r. 1939 vyrostla takřka ze země velká dřevěná kaple a oratoř. K posvěcení kaple došlo o slavnosti Neposkvrněného Početí Panny Marie 8. 12. 1939. Oratoř se stala střediskem brněnské mládeže. Měla zde herny, divadlo, hudbu, sport a mladé salesiány, kteří se jí věnovali a kteří ji vedli ke svátostnému Ježíši a k Matce Boží.

I když byli zdejší salesiáni v noci 13. 4. 1950 v poutech odvezeni do „soustředovacího“ kláštera v Oseku u Duchcova, oratoř pokračovala dále pod vedením starších oratoriánů až do r. 1961, kdy byly v kapli zakázány bohoslužby a činnost v oratoři. V r. 1965 kaple i s oratoří „záhadně“ vyhořela....

Salesiáni ve vězení a v internaci slíbili Panně Marii, že jí ke cti postaví v Brně - Žabovřeskách zděný chrám, který by se stal centrem českého salesiánského díla a odkud by se šířila její sláva po celé naší vlasti.

Když jsme v r. 1989 dosáhli svobody a mohli obnovit svou činnost, začal P. Oldřich Med uvažovat o splnění slibu. Vedla ho k tomu i oddaná úcta a láska k Panně Marii a touha po spásu duší brněnské mládeže.

Touha, pokud jde o samou stavbu, se stala skutečností. Dali jsme se do díla. Loni 29. května byl požehnan základní kámen. U něho je nápis „Aedificabit sibi domum Maria“. (Maria si postaví dům.) Tento nápis vyjadřoval naši víru, že si Panna Ma-

ria postaví tento chrám i oratoř. Což se také stalo. Je to až neuvěřitelné, jak nám Panna Maria pomáhala shánět finanční prostředky, překonávat překážky a získávat patřičná povolení. Proto při vstupu do chrámu je další pamětní deska s latinským nápisem „Aedificavit sibi domum Maria“ (Maria si postavila dům), neboť Panna Maria si skutečně postavila tento chrám!

Kéž by se naplnila i druhá touha P. Meda, aby se tato oratoř stala střediskem brněnské mládeže a spásy duší.

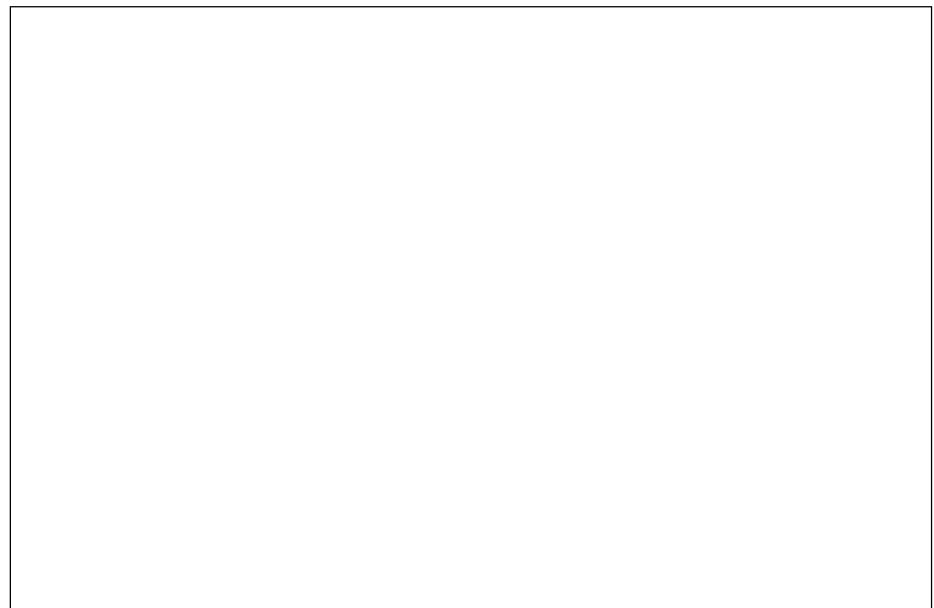
Proto ze srdce děkujeme všem našim dobrodincům za jejich dary na stavbu tohoto kostela a oratoře a prosíme o modlitbu, abychom naplnili přání Panny Marie a P. Meda, aby se odtud šířila sláva Panny Marie po celé naší vlasti a aby se zdejší oratoř stala významným duchovním střediskem brněnské mládeže pro spásu duší.

Současně prosíme naše dobrodince, aby nám ještě pomohli vybavit chrám i oratoř potřebným zařízením.

Slib daný Panně Marii jsme splnili. Teď je třeba, abychom ještě postavili budovu pro ubytování salesiánské komunity, která se bude věnovat práci s mládeží. Doufáme, že i tentokrát nám naši dobrodinci pomohou.

Za dosavadní pomoc a modlitby všem dobrodincům ze srdce děkují a žehnají brněnští salesiáni.

foto Fr. Zouhar

Je-li nějaký cíl, nějaké nadšení skutečně pravé, to se nepozná o svátečních chvílích, ale ve všední den.

Jestli to někdo myslí vážně, to se nepozná podle velikých rozhodnutí, ale podle drobné každodenní práce.

Romano Guardini

Není to vůbec tak, že bychom museli sloužit Bohu.

Vznešené je právě to, že **můžeme**.

G. B.

Bůh má pro nás vždy otevřené oči, i když se zdá, že je noc.

Jan Pavel II.

Jen tehdy, najde-li Bůh opět místo v srdci světa, udělí lidstvu a jeho vůdcům morální vedení, aby prošli bezpečně úskalími a propastmi technické revoluce.

Werner v. Braun

Ve dnech 9. - 12. března 1995 se v Kodani konala Mezinárodní konference o sociálním rozvoji, pořádaná stejně jako podobná konference v Káhiře pod záštitou OSN. Shodný s Káhirou byl i její oficiální cíl, ale bohužel i její průběh, poněvadž, jak se ukázalo, vlastním záměrem bylo něco jiného. Šlo o to, přimět rozvojové země, aby přijaly koncepce vývoje a změny struktury společnosti podle představ globálních strategií vycházejících z teorie o populační explozi, vtělit je do mezinárodně uznávaných dokumentů a tak dosáhnout jejich právní závaznosti. Zatím stejné snahy vyspělých zemí, které podmiňují svou pomoc určitými kroky „obdarovaných“, pocítují rozvojové země často jako vydírání. Totiž nemají často ani základní prostředky, ale musí za poskytnutou pomoc nakupovat určité komodity nebo realizovat určité projekty či programy, které jim de facto nepomohou, ale zainteresovaným firmám umožní čerpat příjmy z rozpočtu OSN. Efekt pro cílovou zemi je často velmi problematický.

Zatímco v Káhiře byly v popředí snahy regulovat populaci a na otázky rozvoje se v podstatě nedostalo, v Kodani se to mělo napravit. Připravovaný dokument však prozrazoval, že hlavní snahou administrativy OSN bylo jinými slovy a mechanismy prosadit to, co se díky vatikánské delegaci nepodařilo v Káhiře. Symbolem vítězství zejména feministických hnutí, stojících v pozadí těchto snah, měl být symbol ženského pohlaví obepínající zeměkouli. Pod ním se má vést (a vede) kampaň před další podobnou konferencí, která byla naplánována na září t.r. do Peking. S cíli kampaně a symbolikou byli seznámeni účastníci konference 8. 3. v rámci oslav MDŽ. Poučení úspěšnou spoluprací aktivistů nevládních organizací s oponentními delegacemi zvolili strategové tentokrát Peking v naději, že tam ve známých podmínkách reálného socialismu nebudou občanská hnutí moci rozvinout svou činnost a notoricky známé stanovisko čínské vlády pomůže k vítězství silám, které se v Káhiře, a nakonec i v Kodani dostaly do defenzivy. Tato závažná hrozba přiměla představitele Mezinárodní koalice pro rodinu (ICF) k vydání výzvy všem lidem dobré vůle. Vědomi si nedostatečnosti lidských sil v zápasu s globálně působícími mocnostmi zla, vyzývají představitelé ICF k modlitbám za dary Ducha svatého pro delegáty konference v Pekingu a pro vlády, které o složení delegací budou rozhodovat. 180denní feministické kampaň zahájené 8.3.1995 v Kodani měl

by vytvořit protiváhu 180denní řetěz modliteb na zmíněný úmysl.

Současné se na celém světě budou konat modlitby za čínské ženy, jejichž vláda si dovolila mezi delegáty v Kodani rozšířit propagační materiály, které hovořily o tom, jak pokroková je Čína v otázkách ženských práv. Přitom i přímo v těchto dokumentech se mohl každý dočíst, že ačkoliv „zákony ČLR chrání zájmy

a práva žen“, může být každá žena kdykoliv přinucena k potratu, „jestliže to vyžaduje (vládní) program plánování rodiny“ (kapitola VII, čl. 42) a nemůže se bránit rozvodu, „jestliže lidový soud pokládá za nutné vyhovět žádosti manžela o rozvod“ (kap. VI, čl. 42).

JAN PAVEL II. VYZÝVÁ K MÍRU

Vatikán: Papež Jan Pavel II. se po obnovení bojů v bývalé Jugoslávii obrátil s naléhavou výzvou k míru na zodpovědné státníky. Během generální audience 3. 5. prohlásil: „Válečná střetnutí nejsou podporou mírových jednání.“ V chorvatské řeči vyzval všechny věřící k modlitbě za mír.

ZNIČEN KATOLICKÝ KOSTEL

Chorvatsko: Katolický kostel v Jardenoviči byl 3. 5. zcela zničen. Při svém ústupu před Chorvaty poškodily srbské jednotky i jiné budovy. Srbský pravoslavný kostel zůstal nepoškozen.

VÝZVA KE SMÍŘENÍ

Německo: Pařížský arcibiskup Jean Marie Lustiger vyzval při vzpomínkových oslavách 50. výročí konce války ke smíření. V chrámu Maria Královna mučedníků prohlásil, že křesťané by měli poznat své hříchy proti židovskému národu. Ředitel střediska smíru při katedrále v Coventry Paul Östreicher varoval před domněnkou, že nyní všechno v právním státě je správné. Anglikánský duchovní řekl: „Co jsou platné naše dnešní slzy vůči včerejším opomenutím, když dnes máme dostatek všeho a mlčíme k tolika věcem.“

TISK ČBK

I známá feministka Jolana Bogleová označila rozšíření těchto dokumentů na Mezinárodní den žen při oslavě konané pod heslem „180 dnů do Pekingu“ za nehoráznost. „Zde na světovém summitu OSN vyzývám všechny ženy světa a zvláště ty, které se zúčastní konference v Pekingu, aby pozvedly svůj hlas na obranu svých sester v Číně! Toto by měly mít na paměti všechny představitelky vládních delegací, zástupci nevládních delegací a samozřejmě i všech ženských organizací a skupin. Chtějí-li naši budoucí hostitelé pořádat Konferenci Spojených národů o ženě, měli by se poohlédnout po tom, jak jsou v jejich zemi dodržována základní lidská práva.“

Jestliže si i feministky dokáží uvědomit, co je ve hře, a některé dokonce pozitivně reagovaly na výzvu k modlitbám, o to více by měli na nutnost vyprosit pomoc všem zúčastněným pamatovat křesťané. V Pekingu ve dnech 4. - 15. září 1995 se totiž bude zase rozhodovat na dlouhou dobu dopředu o nás, ale i o osudu našich dětí i generací příštích. 180 dní není dlouhá doba. Stihneme dohnat náskok?

Dr. J. M.

MEDAILE PRO DR. KRATOCHVILA

Brno: Masarykova univerzita u příležitosti 75. výročí svého založení udělila pamětní stříbrné medaile osobnostem, které se zasloužily o demokratický, pedagogický a vědecký charakter univerzity. Mezi významnými je i dlouholetý spolupracovník a člen obnovené ediční komise Křesťanské akademie v Římě Doc. Dr. Antonín Kratochvil.

Doktor Kratochvil byl v době komunistické totality jako zvláště nebezpečný bolševické diktatuře vyloučen z univerzity z politických důvodů. Byl jedním z prvních, kteří byli plně rehabilitováni a přihlásili se ke spolupráci při zaplňování bílých míst v novodobé české literární a kulturní historii.

TISK ČBK

Aby farní úřady mohly při nákupu kopírek ušetřit až 60% finančních prostředků, nabízíme vám prodej repasovaných kopírovacích strojů zn. MINOLTA v cenách již od 22 tis. Kč vč. DPH, záruční i pozáruční servis s dovozem na místo určení.

B plus Klimkovice s.r.o.
obchodní divize Ostrava
Kounicova 3
Ostrava 1, PSČ 701 00
tel. 069/234 880

II. OBNOVA MARIÁNSKÉ ÚCTY

24. Druhý vatikánský koncil také nabádá, aby se vedle liturgického kultu podporovaly i jiné formy zbožnosti, především ty, které schválil a doporučil učitelský úřad církve.⁶⁷ Všichni však jistě vědí, že mariánská úcta nabyla různých forem podle místních a časových okolností, podle různé povahy národů a rozličných kulturních tradic. Z toho plyne, že formy, v nichž se tento kult vyjadřuje a které jsou závislé na časových podmínkách, mají zapotřebí obnovy; ta musí být provedena tak, že se odstraní to, co je překonané, získá novou hodnotu to, co je trvalé, a postaví se do správného světla pravdy víry, k nimž dospělo teologické bádání a které schválil učitelský úřad církve. To podtrhuje též nutnost, aby biskupské konference, místní církve, řeholní rodiny a společenství věřicích podporovaly obnovené úsilí a aby současně zahájily pečlivé přezkoumání forem zbožnosti a pobožností k Panně Marii; přejeme si, aby přitom byla zachována zdravá tradice a aby se vyšlo vstříc oprávněným požadavkům současné doby. Pokládáme proto za vhodné, ctihodní bratři, poukázat na některé zásady, podle nichž se má postupovat.

25. Především je třeba, aby projevy zbožnosti k Panně Marii měly jasný trinitární a kristologický rys, neboť ten patří k jejich vlastní podstatě. Křesťanský kult se totiž prokazuje podstatně Otci, Synu a Duchu svatému, nebo spíše, jak se vyjadřuje posvátná liturgie, Otci skrze Syna v Duchu. A z toho důvodu zahrnuje kult právem - i když úplně jinak - zvláště především Matku Vykupitele a pak svaté, v nichž církev zvěstuje velikonoční tajemství, protože ti všichni s Kristem trpěli a byli s ním oslaveni.⁶⁸ V Panně Marii má

všechno vztah ke Kristu a všechno na něm závisí: kvůli němu ji Otec od věčnosti vyvolil za matku a Duch svatý ji ozdobil dary, kterých se nikomu jinému nedostalo. Jistě, pravá křesťanská zbožnost nikdy nezapomínala zdůrazňovat nerozlučné pouťo a úzké spojení Mariino s božským Spasitelem.⁶⁹

♦ ♦ ♦

Poznámky:

⁶⁷. Viz *tamtéž*, č. 67: AAS 57 (1965), str. 65-66.

⁶⁸. Viz II. vatikánský koncil, Konstituce o posvátné liturgii *Sacrosanctum Concilium*, č. 104: AAS 56 (1964), str. 125-126.

⁶⁹. Viz II. vatikánský koncil, Dogmatická konstituce o církvi *Lumen Gentium*, č. 66: AAS 57 (1965), str. 65.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka OL 51. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.